

ပိတ်ကူးချိချိအနုပညာ

ကြည်အေး

ကျွန်မပညာသည်



mgvoo.com

အစိယအကြိတ်

mgyoe.com

ကြည်အေး ကျွန်မပညာသည်

အဖေရယ်
ကျွန်မ အောင်မြင်တာ
အဖေ ရုံးနိမ့်ခဲ့လို့ပါတဲ့၊
ကျွန်မ အဖေကို
ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။



KA0008

1,800.00 Ks

mgyoe.com
ကျွန်မ ယောသည်
ကြည်အေး

ပုံနှိပ်ပုတ်တမ်း

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ်	-	၅၀၀ ၅၀၈ ၀၅၁၁
မျက်နှာပုံခွင့်ပြုချက်အမှတ်	-	၅၀၀ ၅၃၅ ၀၅၁၁
ထုတ်ဝေသူ	-	ဦးစန်းဦး
ပုံနှိပ်သူ	-	ဒေါ်ဝင်းမာ
မျက်နှာပုံ ဒီဇိုင်း	-	အမ်အက်စ်အို
ကွန်ပျူတာစာစီ	-	ကေဇော်
ကွန်ပျူတာဖလှယ်	-	အီးဂဲလ်
လက်ခွဲဖလှယ်	-	အေဇက်
စာအုပ်ချုပ်	-	ကိုမြင့်၊ ညီဝင်းမြင့်

၀ ၉ ၅ . ၀ ၃

ကြည်အေး

ကျွန်မယောသည် / ကြည်အေး၊ - နေ့ကုန်၊
စိတ်ကူးချိုချိုစာပေ၊ တတိယအကြိမ်၊ ၂၀၁၁၊
စာမျက်နှာ ၁၂၀ မျက်နှာ၊
၁၄ . ၅ စင်တီ x ၂၂ စင်တီ
(၁) ကျွန်မယောသည်

၂၀၁၁၊ ဩဂုတ်လ၊ တတိယအကြိမ်၊ အုပ်ရေ ၅၀၀
ရောင်းဈေး ၁ ၈ ၀ ၀ ကျပ်

ကျွန်မ ပညာသည်

အနုပညာသည် လူ့ဘောင်အတွက် လိုလည်း လိုအပ်၊
 လေးစားလည်း လေးစားအပ်သော ပညာတစ်ရပ်ဖြစ်သည်။
 ဇာတ်သဘင်ပညာသည် အနုပညာတစ်ရပ်ဖြစ်သည်။
 မြန်မာ့ရိုးရာ ဇာတ်သဘင်ပညာကို ရှေးမြန်မာဘုရင်များ
 ကိုယ်တိုင် အမျိုးသားယဉ်ကျေးမှုအဖြစ်ဖြင့် အားပေးသမှု
 ပြုခဲ့ကြသည်။

သို့သော် ... “ကိုယ်မှီရာကို ကိုယ်သာဖျက်ဆီး” ဟူ
 သကဲ့သို့ ဇာတ်သဘင် အနုပညာသည်များကိုယ်တိုင်က
 သရုပ်ပျက်လာသောအချိန်တွင် ပြည်သူကလည်း သူတို့အား
 လေး စားမှု ခေါင်းပါးလာခဲ့ကြသည်။

“ဖက်ခွက်စား” ဟူသော ဝေါဟာရဖြင့် ပြည်သူတို့
 သည် သူတို့အား နှာခေါင်းရှုံ့လာကြသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဤ “ကျွန်မပညာသည်” ဝတ္ထု၌
 ကြည်အေးသည် ဇာတ်သဘင် အငြိမ့်လောက၏ ဘဝကို
 အသေးစိတ် သရုပ်ဖော်ထားရာ ဖတ်ရှုလေ့လာထိုင်လှပေ
 သည်

mgyc.com

mgyc.com

တစ်ခါတုန်းကလည်း တစ်ယောက်သောသူ၏ အောင်မြင်ကျော်စော လာပုံကို နီးနီးကပ်ကပ်လေ့လာခဲ့ဖူးပြီ။ မနာလိုစိတ်နှင့်လည်း ရင်မှာပြည့်သိပ်ခဲ့သည်။ သို့သော်လည်း အောင်မြင်ကျော်စောသူမှာ ကိုယ့်ချစ်သူပင် ဖြစ်နေသည်မို့ ကျေနပ်မာနကြီးရသေးသည်။ ဆန့်ကျင်ဘက်နှစ်ခုကို ပေါင်းစပ်လိုက်ရာ၌ ထွက်လာသော အရသာမှာ ထူးဆန်းသော စိတ်ဝေဒနာတစ်ခုပင် ဖြစ်လေသည်။ ထိုဝေဒနာနှင့်ဆင်ဆင် ဥပမာပေးရလျှင် အိပ်မက်ထဲ၌ မိုးပေါ်ပျံနေသလိုပင် တိမ်ကြားထဲ ရောက်နေပါ၏။ ဟိုက်ခနဲ ... ဟာခနဲ ဖြစ်လှသည်။ နိုးလာတော့လည်း အလကားပင် ...။

ထိုစိတ်ဝေဒနာနှင့် ကင်းဝေးခဲ့သည်မှာ ဆယ်နှစ် ကျော်ပေပြီ။ ဇနီးသည် သေဆုံးသွားကတည်းကပင် ဆိုပါစို့။ ထိုစိတ်ဝေဒနာသည် ဇနီးသည် မစိန်အောင်နှင့် ရခါစတုန်းကဆိုလျှင် တယ်ပြီး မဖွံ့သေး၊ ဆန်းလိုက် ဆုတ်လိုက်နှင့် ကြိုးကြား ကြိုးကြား ပေါ်လာသည့် လပမာပင် ရှိသေး၏။ သို့သော် မြန်မာနိုင်ငံတစ်ဝန်းလုံး မစိန်အောင် ... မစိန်အောင်နှင့် မြည်တမ်း

လာသည့်အခါ၌ကား မတည်ငြိမ်သော လစန္ဒာသည် အမြဲပူးသော ဒေါင်းဖလံဝါအဖြစ်သို့ လောကဓာတ်နည်းနှင့်လည်း ရှင်းလင်း၍မရအောင် အံ့စဖွယ်ပြောင်းသည်။

မစိန်အောင်မှာ ကျော်တုန်းက အတော်ကျော်လိုက်သော သူမ၏ ကျော်စောမှုကို သေခြင်းတရားကသာ အဆုံးသတ်ခဲ့သည်။ ဤသို့ ကိုခန့်သည် မယားအတွက် ဂုဏ်ယူမြဲဖြစ်၏။ မစိန်အောင်မှာ ဆရာစိန်ဇာတ်ထဲတုန်းကဆိုလျှင် မင်းသမီးကြီး ညွန့်ရီနှင့် အပြိုင်ပင်ဖြစ်သည် မဟုတ်လား။ ညွန့်ရီထက် တစ်ခုသာသေးသည်မှာ မစိန်အောင်က ရာဇဝတ်မောင်ကလေး၏ တပည့်ရင်းမို့ အဆို အင်မတန် နိုင်ခြင်းပင်၊ သန်းခေါင်ယံ တိတ်ဆိတ်သော ညအခါ မင်းသမီး မင်းသား နှစ်ပါးသွားသည့်အခါ မစိန်အောင်များ ဟစ်၍ အော်လိုက်လျှင် အသံ၊ အဆို၊ စည်းနှင့် အတီးသည် တစ်ခါတည်း လုံးပြီး ထွက်လာသည်ကို ကြားယောင်မိသေး၏။ တွေးရင်း ခုပင် ကြက်သီးမွေးညင်း ထလိုက်မိပါ၏။

မစိန်အောင်များ သွက်ပြီးဆိုလျှင် ကိုယ့်မယားပင် ကိုယ်မရိုးနိုင်ဘဲ ကန့်လန့်ကာကြားမှ ကိုယ်ကွယ်၍ ငေးခဲ့ရသည်များကို သတိရမိပါသေးသည်။ မစိန်အောင်မှာ မဟာနဖူးနှင့် မျက်ခုံးခပ်ကောင်းကောင်း၊ ဘီးဆံထုံးအက်အက် ဖြစ်သည်။

ရုပ်သေးရုပ်ဟန်နှင့် ပဝါကို မတတ်သည်၊ ကနိုင်လိုက်သည်မှာလည်း ထဘီနားကို ခြေဖျားခတ်လိုက် ဒေါင်းမြီးပမာ ကွေ့ဝိုက်၍ အကျနှင့် ဝါးလက်ခုပ်ရိုက်သံမှာ တစ်ထပ်တည်း ကျသည်။ လွင့်ပါးသော ပဝါ တံတောင်ကသော ကိုယ်ဟန်နှင့် ပြေပြစ်ရမည်။

မစိန်အောင်ကများ သူမ၏ မျက်ကြော ခပ်တင်းတင်း၊ မျက်စိကလေးကို စင်းပြီး သစ္စာထားသီချင်း ဟစ်လိုက်သည့်အခါ၊ တောတောင်စွယ်နှင့် များ အရိုးမရှိသည့်ပမာ ယိုးဒယားကသည့်အခါ၊ မိန်းမကြမ်း နှိပ်စက်ခန်းများ၌ သူမဘာသာပင် မျက်ရည်ကျလောက်အောင် အပူတိုက်သည့်အခါ ကိုခန့်သည် ပွဲကြည့်ပရိသတ်နှင့်အတူ အသက်ရှူရမှာပင် မေ့ကာ အံ့သြငေးမောမိလျက်ရှိလေသည်။ စင်စစ်တော့လည်း ကုလားဆင်မကလေး မစိန်အောင်သည် ချီးကျူးစရာ မိန်းမတစ်ယောက်ပေပဲ။

ဦးဘိုးစိန်ကြီး ငယ်စဉ်ကတောင် သူ့ဇာတ်သူ ကရင်းနှင့်ပင် စိန်အောင်

ကို စောင်းပြီး သီချင်းနှင့် မြူဆွယ်ခဲ့သေးသည် မဟုတ်လား၊ ဘာတဲ့ သူ သီချင်းက ... သူ့မင်းသမီးတွေကို သူ ဆိုသတဲ့လေ... “မောင်မင်းတို့ သည်း မခံနိုင်ရင် ရှောင်ကြပါကွယ်၊ ဖယ်ကြပါကွယ်... ကုလားဆင်မကလေး ဈေး အကွေ့မှာ ဖေးပွေမယ်လို့ ပြေးတွေ့လိုက်မယ်လို့ မောင့်ကို စောင့်နေတယ်...” ဆိုလား။

စိန်အောင် ... စိန်အောင် ... ကျော်ကြားသလောက်လည်း ပင်ပန်းရှာခဲ့ တယ်၊ တွဲတဲ့ မင်းသားဟာ သူ့မမိနိုင်တော့ ပရိသတ် တောင့်တသလောက် သူကချည့် သယ်ရတော့တာပေါ့။

ကိုခန့်သည် အမြို့မြို့ အရွာရွာလည်၍ ကခဲ့ပုံများကို တွေးမိလျက် ရှိသော်လည်း စိန်အောင်နှင့် အတူမကွာ ရှိခဲ့သည်။ စိန်အောင် ကနေဆဲမှာပင် ကန့်လန့်ကာနောက်မှာ တစိုက်မတ်မတ် ရပ်ခဲ့သည်။ သူတို့ လင်မယားကို ဇာတ်စင်ဘေး တည့်တည့်ကများ နေကြည့်လျှင် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ကန့်လန့် ကာလေး တစ်ချပ်ကလေးမျှပင် ခြားလျက်ရှိသည်နှင့်ပင် မည်မျှ ကွာခြား လျက်ရှိသည်ကို တွေ့မြင်ရပေမည်။ မယားဖြစ်သူမှာ ကန့်လန့်ကာ ရှေ့ အောက်လင်း လက်ဆွဲမီးရောင် အောက်၌ မျက်နှာချေ အဖွေးဖွေး၊ စက္ကူပန်း အမြိုင်သားနှင့် ဒေါ်လာဆွဲကြိုး၊ လက်ကောက်၊ လက်စွပ် ဝတ်ကာ ကဆို နေစဉ် လင်သည်က ကန့်လန့်ကာနောက် ဇာတ်စင်မီး မလင်းတလင်း အောက်မှာ ဆီစိမ်လုံချည် အမြိတ်ဆင်ကို ငါးတောင်ကွင်းဖြစ်ရသည့်အထဲမှာ ခူးအထက် တက်ဝတ်ထားသဖြင့် ဘယ်တော့မှ မစုတ်သော လုံချည်ခါးပုံ ပွပွနှင့် ဂျပန်ဇာတ်ရိုက် ပဝါကို ဖိုသီဖတ်သီ ရစ်ထားသော ခေါင်းပေါင်းနှင့် ခူးခပ် ညွတ်ညွတ်ရပ်လျက် ရှိသည်။ ဇာတ်မင်းသမီး မစိန်အောင် မသေခင် နှစ်နှစ်ခန့်က ဇာတ်ဆရာ ဆရာစိန်နှင့် စကားများကြသည်ကို တွေးမိပြန်၏။ ဘာကြောင့်ရယ်ဟုတော့ ခုထက်ထိ မရှင်းလင်းသေး။ မစိန်အောင်နှင့် ခွန်း ကြီးခွန်းငယ် ဖြစ်နေကြသည်ကို မြင်သဖြင့်သာ မယားဘက်က ဝင်ပါရတော့ သည်။ ထိုစဉ်က သူသည် ဆရာစိန်ကို မုန်းလည်း မမုန်း၊ ဒေါသလည်း မထွက်ဘဲနှင့် ရှိသော်လည်း မယားက မျက်ရိပ်ပြလိုက်လျှင် ဇာတ်ဆရာ ခေါင်းကို ခွဲပြီးသားပင် ဖြစ်တော့မည်။

သူတို့ လင်မယားသည် ဆရာစိန်ဇာတ်မှ ခွဲထွက်ကာ အငြိမ့် ကကြ သည်။ မစိန်အောင်သည် အငြိမ့်လည်း အောင်မြင်ပြန်သည်။ ကိုခန့်က သည်

ကုလားဆင်မကလေး၏ အငြိမ့်က ကလေး ခပ်ဆတ်ဆတ်၊ အငြိမ့်ဆိုကလေး ခပ်ပေါ့ပေါ့ကို အံ့အားသင့်ရပြန်လေသည်။ တတ်လည်း တတ်နိုင်တဲ့ ငါ့ မယားပါ တကား။ အငြိမ့်စင်ပေါ်၌ ကိုခန့်သည် နောက်ကျကျမှာ ထိုင်ကာ အငြိမ့်မင်းသမီး အမောပြေ သောက်ဖို့ ရေ၊ စားဖို့ ကွမ်းယာ၊ လက်ဖက်တို့ကို စီစဉ်လျက်ရှိနေပြန်သည်။

“ကျွန်မ ရည်းစားက ဟိုက်စကူးကျောင်းသားရှင့် ... ခုလေ သူ ကျွန်မ ဆီ မလာတာ သုံးညရှိသွားပြီ၊ အသစ်တွေ့လို့ အချစ်ကို မေ့တာ ထင်ပါရဲ့ နော်၊ ကျွန်မလေ လွမ်းလိုက်တာ ... ကိုပန်နကစ်ကယ်”

ဤသို့ မစိန်အောင်က ... လူပြက်ခေါင်းကို တရုတ်ယပ်တောင်ပြား ကလေးနှင့် ရိုက်ရင်း အညှ အခရာပေးကာ “သန်းခေါင်ကျော် ကျွန်မ စောင့် လျက်နဲ့ ဘာကြောင့် မလာသလဲ ... မလာသလဲ ချစ်တဲ့ မောင်ရေ...” ဟုများ ချွံ့နွံ့ပြီး ဆိုလိုက်လျှင် ကိုခန့်သည် ပွဲကြည့်ပရိသတ်များနှင့် ရောပြီး လက် ခေါက်မှုတ်ချင်စိတ် ပေါ်လာတတ်သည်။

“ဪ ... မစိန် ... မစိန် တော်ရှာပါပေရဲ့ကွယ်၊ ငါ့လို လူနဲ့နဲ့တောင် မတန်ပါဘူး”ဟု သူ ညည်းမိတတ်သည်။

မယားဖြစ်သူကို ရှားပါးလှသော အံ့ဩစဖွယ် သဘင်သည်ကြီး တစ်ယောက်ဟု သူ ယုံမှတ်သည်။ ကိုခန့်သည် အလိုလို ကိုယ့်ဘာသာ စိတ်ငယ်လျက်ရှိသည်။ သည်အထဲ မစိန်အောင်က ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ပြောတတ် လုပ်တတ်၊ သူက ရုန့်တန့်တန့် ရွံ့တွံ့တွံ့နှင့် နှစ်ယောက်ဖက်မိကာ မယား၏ အစီအမံကို မခံရလျှင် ဘာမှမလုပ်တတ်တော့ပေ။ လူမမြင်ဖူးသူဆိုလျှင် မစိန်အောင် ခြေသလုံး လိမ်းဖို့ပင် သနပ်ခါး သွေးချင် သွေးတတ်သည်။ မစိန်အောင်လို မိန်းမထူးကို ရမှဖြင့် သူသည် ဘာလုပ်လုပ် တင့်တယ်သော ကံကောင်းသူတစ်ယောက် ဖြစ်တော့သည်။ မစိန်အောင်က “မီးဖိုပေါ်က ငါးပိအိုးကလေး ကမ်းလိုက်ပါတော်”ဟု ဆိုလျှင်ပင် ပန်းကန်ထဲ ငါးပိ ရေ ခပ်ကာ ဇွန်းတပ်ပြီး အဖျော်ထည့် ငရုတ်သီးမှုန့်ပါ ခတ်ပြီးသား ဖြစ်တတ် သည်။

စင်စစ်တော့လည်း မစိန်အောင်မှာ သူ့အဖို့ တက္ကပဏ္ဍိတ ဇာတ်ထဲက လို “အလကားရတဲ့ ပုံသကူသားကလေးပါ ဒကာမကြီးရာ”ပင် ဖြစ်တော့ သည်။ မစိန်အောင်ကို မစစ်ဆေးဘဲနှင့် အားရဝမ်းသာ ယူခဲ့သည်။ သူ့

လက်ထဲရောက်၍ ၇ လ မပြည့်ခင် ကလေးရသည်။ သို့သော်လည်း ကလေး မှာ သေသွား၍ ဘာမှ စကားများစရာ မရှိ၊ သူက ကျေနပ်သည်။ ဒါသာလျှင် အရေးကြီးသည်။

ပြီးတော့ ပုံသကူဆိုသည်မှာ သူတစ်ပါး ပစ်သွားသော ပစ္စည်းမဟုတ် ပါလား။ ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးကလည်း ဒါကို မြတ်သည်ဟု ဆိုခဲ့ ပြီ။ ပုံသကူသာ မဟုတ်ဘူးဆိုလျှင် မစိန်အောင် အနားကပ်ပြီး လက်ကလေး ဖမ်းဆုပ်ရဖို့သော် လမ်းမမြင်၊ မစိန်အောင် ခပ်ငယ်ငယ် နာမည်ကျော်ကြား ခါစ ဆရာစိန့် ဇာတ်ထဲ ရောက်လာသည်။ ကိုခန့်မှာ ဇာတ်ထဲ အလျင် ရောက်နှင့်သူ ဖြစ်သည်။ သည်တုန်းက အနားများ ကပ်ရလေမလား ဝေးပါ သေးရဲ့။ တော်တော်နှင့် ရက်တွေကြာတော့ ဇာတ်က ယိမ်းအုပ် မိန်းမလျှာ ကိုအောင်ဘနှင့် စိန်အောင် အမိုက်မကလေး ရောတာ တွေ့ရသည်။ နောက် တော့ ဝိုင်းတော်တီး ကိုကျင်ခနှင့် ရောပြန်သည်။ သည့်နောက် သည့်နောက် တော့ ကိုခန့် သတင်း နားမထောင်တော့၍ ဘာမှ တယ်မသိ၊ နောက်ဆုံး၌ မကြုံစဖူး မိမိကို အပြုံးအချိုကလေးများနှင့် ထေ့သဖြင့် တစ်နေ့သ၌မှာ အကြင်လင်မယား ဖြစ်ကြသည်။

အဲ ဘာပဲ ဖြစ်ခဲ့ ဖြစ်ခဲ့ ပြည်ကျော် မင်းသမီးနှင့် သာမန် ငခန့်တို့သည် တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် တန်ပါသေးသည်၊ အင်မတန် တန်ပါသေး သည်။ အလို ဘာကြောင့် မတန်ပါရမည်လဲ၊ မတန်ရအောင် ငါက ဘယ်လို လူစားမို့တုံး။



ကိုခန့်သည် လေးပင်စွာ ထိုင်ရာမှ ထလေသည်။ သူ့မျက်နှာ၌ စိတ်မချမ်း မြေ့သော အရိပ်မည်းများ ဖြတ်လျက်ရှိသည်။ ရုတ်တရက် သတိရ၍ ဆေး ပေါ့လိပ်ကို ဖွာ၏။ မီး မရှိတော့ချေ။ ဪ... ဆေးလိပ်မီးပင် ငြိမ်းခဲ့ပြီ တကား။ ဘယ်လောက် ကြာအောင်များ သည်မီးဖို ကပြင်စွန်းကလေးမှာ လာထိုင်နေမိပါလိမ့်။ ဒီလိုပဲ ငါ အင်မတန် ငိုငင်တတ်သည်။ ယခုတော့ အို လည်း အိုပြီလေ...၊ ရှေးဖြစ်ဟောင်းများသာ အောက်မေ့ကာ အချိန်ကုန်ရ

တော့မည်။ အင့်ဟင် ... စင်စစ်တော့လည်း သဘင်သည်တို့မည်သည် အိုသည်ဟု မရှိ။

ကိုခန့်သည် ဆေးပေါ့လိပ်ထိပ်ကို လက်ညှိုးဖြင့် အစာပြန်သိပ်ရင်း အိပ်ရှေ့သို့ ထွက်လာ၏။ သမီး မြကြိုင်ကို မျက်လုံးထောင့်ကပ်ပြီး ခိုးကြည့်မိသည်။ သမီးဖြစ်သူမှာ သူ့ကို ဂရုမစိုက်၊ သူမဘာသာ ရင်ခံ အဝါရောင်ကလေးကို ရွှေခြည်ထိုးနေသည်။ မြကြိုင်က အချုပ်အလုပ်လည်း ဖြစ်သည်။ တစ်ခါတလေ ထာဘီ တစ်ထည်လုံးတောင် ရွှေကြယ်၊ ငွေကြယ်၊ ရွှေခြည်၊ ငွေခြည် ထိုးတတ်သည်။ သင်းလည်း မအော့သမီးပဲလေ၊ ဘယ် ခေမလဲ။

“ဟဲ့ မြကြိုင်” ဟု ဖြုတ်ခနဲ ခေါ်မိသည်။

“ဘာတုံး” ဟု သမီးက မော့မကြည့်ဘဲ ထူးသည်။

ကိုခန့်သည် ဘာမှ မပြောဘဲ သမီးရှေ့မှာ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန်လျှောက်နေသည်။ သူ့စိတ်တို့သည် အလွန်တရာမှ ကြောင်လည်နေသည်။ သမီးကို ခေါ်တုန်းကတော့ စကားစမြည် ပြောမလို့ပါပဲ၊ ခုတော့ ပြန်ထူးပြန်တော့ အရှိန် တန့်သွားသည်။ ထူးလိုက်သည့် အသံကိုက သင်းမအေ အမူအရာ ပါလှသည်။ ပိုင်နိုင်သည်။ ပြောမည့်စကားတောင်မှ မေ့သွားအောင် အနေအထား ရဲဝံ့သည်။

သူ့လက်ပေါ်တွင် ကြီးခဲ့သော၊ ပြီးတော့ မှတ်မှတ်ရရ စိန်အောင်တို့ ဇာတ်အဖွဲ့နှင့် မန္တလေးဘက် တက်ကြစဉ်က မီးရထားဘူတာရုံ၌ မချီတတ်ချီတတ် ချီခဲ့သော ခေါင်း မခိုင်တိုင် ဇော်ကလေး တလယ်လယ်နှင့် သမီး မြကြိုင်လေး၊ ယခုတော့ အပျိုကြီးဖားဖားဖြစ်ကာ သူခေါ်သည်ကို မလေးမစား “ဘာတုံး” ဟု သူ့အမေ စတိုင် ထူးတတ်ပြီ ...။

ခုမှမဟုတ် ... ခုမှ မဟုတ်၊ ငယ်ကတည်းက သူ့အမေ ပြောသလို ပြောသည်။ သူ့အမေ လုပ်သလို လုပ်သည်။ မအေကလည်း လင်ရယ်လို့ အရိုအသေ မရှိ။ သမီးကလည်း ဖအေရယ်လို့ အရိုအသေ မရှိ။ ကိုခန့်ကို ဘယ်သူကမျှ မခန့်ကြပါတကား ... ဘဝကို စိတ်နာသည်။ လေးစားသော အကြည့်ကို ဘယ်မျက်လုံးမှာမှ မတွေ့ခဲ့ရ။ အသက်ကြီးလာလေလေ ပိုဆိုးလေ ဖြစ်တော့သည်။

စစ်စစ်ပေါက်ပေါက် စေ့ငုလျှင်တော့ တစ်ခါတုန်းက လူလူသူသူ ဖြစ်ခဲ့ဖူး၏။ ကာလသားတို့ဘာဝ ကြိုးကြီးချိတ် ပုဆိုးတောင်ရှည် တလွှား

လွှားနှင့် ကြက်တိုက်ခဲစဉ်ကပေါ့...။ ကြက်တိုက်လျှင် သူများ နိုင်သလို နိုင်လိုက်သည်။ သူများ ရှုံးသလို ရှုံးလိုက်သည်။ ဘယ်တော့မှ အောမတိုက် ခဲ့ဖူးဘူး။ ဖဲရိုက်လျှင်လည်း သည်လိုပဲ။ ထန်းတောတက်ပြီး ဦးရေ သောက်ဦး တော့ လုံးလုံးမသောက်ဘဲ နေနိုင်တာလည်း မဟုတ်၊ လူမှန်းမသိ ပစ်လဲ အောင် မူးသည့်တိုင်လည်း မသောက်ရဲ၊ အမြဲတမ်း အလယ်အလတ်ကို နေခဲ့သည်။

အားတော့ ကျဖူးပါ၏။ ဘိုးတင်တို့များဆိုလျှင် ရမ်းလည်း ရမ်း၊ ရဲ လည်း ရဲသည်။ ဘာမှ ပြောစရာမရှိ၊ ကြက်တိုက်လျှင်လည်း ကြက်သေမှ ပြီးသည်။ ဖဲရိုက်လျှင်လည်း ဓားထိုးမှု ဖြစ်သည်အထိ၊ အဲ ... အရက်သောက် ပြန်တော့ လူသေလို ထမ်းထုတ်ရသည်။ မိန်းမဘက်ကကော စမ်းဦး မလား... နောက်ဆုံးတော့ ဘိုးတင်တို့ တစ်ကျွန်းမှာ သွားသေသည်။

ကိုခန့်မှာ ကိုယ်ကသာ မစွန့်ရဲသည်။ စွန့်စားဝံ့သူများကျတော့ လေး စားသည်။ ဘယ်နေရာမဆို ကမ်းကုန်အောင် လုပ်ကိုင်မှ ဘဝမှာ နေရကျိုး နပ်သည် ထင်သည်။

အဲ ... အဲ သည်အခါတုန်းကတော့ ဦးကြီးဖြစ်သူကလည်း ဇာတ် ထောင်သူမို့ထင်ရဲ့ ကိုခန့်မှာ သုံးနိုင် ဖြုန်းနိုင် မျက်နှာ ရနိုင်သေး၏။ ဇာတ် ထဲမှာလည်း အခွင့်သင့်သလို ဝင်ပါခဲ့သည်။

ဥပမာ ဝိဇယဇာတ်မှာ မင်းသား၏ ဆိုးဖော် ဆိုးဖက် အနေနှင့်၊ ထို့ နောက် အင်မတန် တိုတောင်းလှသော အချိန်ကာလအတွင်းမှာ သူသည် အလွန်တရာမှ သဘင်စိတ်ဝင်ကာ မင်းသား လုပ်ချင်စိတ် ပြင်းပြလျက် ရှိသည်။ ကြိုးစားခဲ့သည့် ဖြစ်ပုံများကိုလည်း ပြန်မတွေးချင်ပြီ။

ယခုဆိုလျှင် ကကြစို့ဟေ့ဆိုလျှင် သူများနည်းတူ ကနိုင်သည်။ ဆိုကြ စို့ဟေ့ဆိုလျှင် သူများနည်းတူ ဆိုနိုင်သည်။ ခက်သည်တစ်ခုမှာ သူများထက် ခေါင်းတစ်လုံး ပိုမမြင့်နိုင်ခြင်းပင် မဟုတ်လား။ သူများထက်သာ သာနိုင် မည်ဆိုပါက ... ယခုနေဆိုလျှင် ဦးဘိုးစိန်နှင့်အပြိုင် ဖြစ်ဖို့ရှိသည်။

ဦးဘိုးစိန်တို့က အပြောကောင်း၍ ကျော်သတဲ့။ ကိုစိန်ကတုံးက အက ကောင်း၍ ကျော်သတဲ့၊ ရာဖြတ်မောင်ကလေးတို့ကတော့ အဆိုကောင်း၍ ကျော်သတဲ့။ အောင်ဗလတို့ကျပြန်တော့လည်း သူများနှင့်မတူ တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ဆန်းနိုင်၍ ပရိသတ်၏အသည်းစွဲသည်။ ယခု ကိုခန့်ကိုတော့ တစ်ခါတုန်းက

အဲသည် ကျော်ကြားသူများနှင့် ပြိုင်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့ဖူးပါသည်ဆိုလျှင်တောင် ရယ်စရာဖြစ်မည်။

ရယ်လည်း ရယ်ခဲ့ကြပြီလေ။

ဘဝကို စိတ်နာသည်။ အရှက်ကွဲသော ဘဝ၊ လူရယ်သော ဘဝ၊ မအောင်မြင်သူတို့၏ ဘဝ၊ ကဖို့ ဆိုဖို့ သင်ကြားရင်းနှင့်ပင် ကိုခန့်သည် ကန့်လန့်ကာနောက်ဇာတ်ခုံမှာ လူပိုဖြစ်ခဲ့သည်။ ကားလိပ်ဆွဲသူကမှ အဓိပ္ပာယ်ရှိသော အလုပ်ကို လုပ်နေသူ ဖြစ်သည်။ သူကတော့ လူမသိအောင် ကျိတ်၍သာ ကြိမ်းသည်။ နေသေးသပ ချုံထဲကပေါ့။ သို့သော်လည်း ချိုသွေး သမျှမှာ မမြနိုင်၍ ချုံထဲကကို မထွက်ရသေး၊ အဲ ... ဝန်ကြီးလုပ်မယ်... မင်းသားကြမ်း လုပ်မယ်ဆိုရင်တော့ ဖြစ်သပေါ့၊ ဤသို့ ကိုခန့် ထင်သည်။ သို့သော် ကိုခန့်စိတ်က အထက်တက်မယ်ဆိုလျှင် တာဝတိံသာ၊ တုသိတာ၊ ယာမာ ဟိုဘက် တက်ရမှ၊ မတက်ရဘူးဆိုလျှင်လည်း အဝီစိမှာ ချိုးကပ် နေမည်။

တစ်ခါတော့လည်း ကိုခန့်မှာ စိတ်ပျက်ပျက်နှင့် ဆိုင်းဝိုင်းထဲ ဆင်းကြည့်ပြန်သည်။ နှလည်း မှုတ်ကြည့်သည်။ နှစ်များစွာ မကြာခင်ပင် ဝိုင်းတော်သားများက သင့်လျော်စွာပေးသော ဝါးလက်ခုပ်ကြီးကို ခွပ်ခနဲ ပစ်ချပြီး ဇာတ်စင်ပေါ် ပြန်တက်ခဲ့သည်။

ဒုတိယအကြိမ် ဇာတ်ခုံပေါ်တက်ခဲ့သည့်အခါ၌ကား အားလုံးသည် ကိုခန့်အတွက် ပြောင်းလဲခဲ့လေပြီ။ ဇာတ်ပိုင်ရှင် ဦးကြီးလည်း ကြွေးပတ် လည်ဝိုင်းလျက်က သေရှာသည်။ မင်းသားကြီး ဆရာစိန်က ဇာတ်ဆရာ ဖြစ်နေသည်။ မန္တလေးက ဆင်းလာသော ကုလားဆင်မကလေး တစ်ယောက် ကို အတော်မြှောက်စားနေကြသည်။ ကိုခန့်မှာ အလျင်လို ဦးကြီး အရှိန်နှင့် က ကျင့်၊ ဆိုကျင့် ကျင့်၍ မနေသာ။

တစ်ထစ်လျှော့ပါမလေဟု မင်းသားကြီး၊ မင်းသားကြမ်း လုပ်မည် ကြံတော့ ... သူ့နေရာနှင့်သူ အသင့်။

ကိုခန့်မှာ အသာ ကိုယ်ရှိန်သတ်၍ ဇာတ်ခုံ ကန့်လန့်ကာနောက်မှ သိမ်းဆည်းစရာ၊ ပြင်ဆင်စရာတွေကို ဝိုင်းပြီး ကူညီလုပ်ကိုင်နေခဲ့သည်။

သို့သော်လည်း မာန၏ ချွန်မြသော ထိပ်ကလေး ပဲ့သွားရပုံကို ရင်ထဲတစ်နေရာမှာ အမြဲဝှက်ထားခဲ့သည်။ ကိုခန့်၏ သဘင်စိတ်ကို အားနာ

ပြီး ဆရာစိန့်က ရှင်ဘုရင် အစမ်းခန့်သည်။ ကိုခန့်က တယ်ပြီး ဝမ်းသာလှသည် မဟုတ်သော်လည်း သည်လို မဖြစ်စလောက် နေရာကပင် အစွမ်း ပြလိုက်ဦးမည်ဟု အားခဲသည်။

ပွဲထွက်၍ မင်းသမီး၊ မင်းသား နှစ်ပါးသွားပြီးပြီဆိုတော့ ဝန်ကြီး နှစ်ပါး ထွက်ကာ စကားစမြည် ပြောသည်။ အဲ... တိုင်းပြည် တည်သည် ဆိုပါစို့။ ကိုခန့်က ရှင်ဘုရင် အဝတ်အစားက ပြောင်ပြောင်နှင့် သန်လျက်ကို ကိုင်ကာ လှုပ်လှုပ်ရွရွ စောင့်သည်။

စိတ်မကူးခဲ့ဖူးသော နေရာဖြစ်၍ မထီမဲ့မြင် ပြုချင်သော်လည်း မိမိ၏ အစွမ်းသည် ရှင်ဘုရင်မျှမကပါဟု ပြုချင်သဖြင့် သူ နေမထီ ထိုင်မသာ ဖြစ်နေသည်။ ပါးစပ်ကလည်း ဘုရင့်စကား လင်္ကာသွားကို ရွတ်နှင့်သည်။

ကြိုးလည်း ကြိုးစားလိုက်ပါ၏။ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်လည်း အားရမိသည်။ နှုတ်ခမ်းကိုလည်း ပြုံးကာ ခေါင်းကိုလည်း တဆတ်ဆတ် ငဲ့သည်မှာ ဇာတ်မင်းသားနှင့် ယှဉ်နိုင်သည်ဟု ထင်သည်။ “ကိုင်း ... မိတ္ထီလာပြည် နာဂရာသည် ပဒုမ္မာ ရွှေကြာပန်းကဲ့သို့ ချမ်းမြေ့ပါစေ မင်းကြီးများ”ဟု အသံနေ အသံထားနှင့် ဆိုလိုက်သည့်အခါ ကိုခန့်သည် ရှင်ဘုရင် မဟုတ်တော့ဘဲ သူ့ဘာသာသူ မင်းသားဖြစ်၍ နေလေတော့သည်။

သို့ရာတွင် ထိုညအဖို့ ဆရာစိန့် မျက်နှာမကောင်း၊ ငါ ကတာများ သဘောမကျလို့လေလား၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်တော့ ကောင်းသည်ဟု သေချာသား။ မကြာမီ ဆရာစိန့်က ပြောသည်။ “မောင်ခန့်ရယ် ဇာတ်စင်ပေါ် မတက်ချင်ပါနဲ့ကွာ”တဲ့။ “ဘာကြောင့်လဲဗျ”ဟု မေးလိုက်ချင်သော်လည်း အံ့အားသင့်ပြီး မမေးဖြစ်။

မိမိကွယ်ရာ၌ ဇာတ်သမားများ လှောင်ကြပုံကို တစ်စတစ်စ ရိပ်မိလာပါ၏။ တစ်နေ့၌ ဆရာစိန့် ပါးစပ်က “ရှင်ဘုရင် လုပ်ပါဆို မင်းသားရူး ပြော ပြောနေသဟေ့”ဟု ဆိုပိတ်မရသော ရယ်သံနှင့်အတူ ပြောနေသည်ကို နားနှင့် ဆတ်ဆတ်ကြားရသော် ... ရင်အနာကြီး နာ၊ အရှက်ကြီး ကွဲပြီး မျက်ရည်တောင် ပေါက်ပေါက်ကျခဲ့ရသည်။

အရုံးမပေးသော ကိုခန့်သည် “ငါဟဲ့ ယောက်ျား”နှင့် တစ်ချိ နှစ်ချိ ကြီပါသေး၏။ လှောင်နှင့်ကြဦးပေါ့ကွာ၊ တစ်နေ့ကျရင် ငါ့ရှေ့မှောက်ကို ဒူးထောက်ကျစေရမပေါ့၊ အပြင်ပန်းကမူ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အရူးအပေါကြီး

လို လုပ်ပြနေလိုက်သည်။ လုံ့ကို ထောက်ကာ မတ်တတ်ရပ်နေသော စစ်သူကြီးအခန်းမျိုးကို ကဲ့သို့သည်။ ဇာတ်ရူးကြီးစင်စစ် ဧကန်ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ဝမ်းထဲကမူ အတေးကြီး တေးလျက်ရှိသည်။ စိတ်ထဲက လှောင်လိုစိတ်နှင့် သိဝိမင်းကြီး၏ ထီးတော်မိုးအဖြစ်တောင် အရောက်ခံလိုသေးသည်။

ဇာတ်အဖွဲ့သားများက မရိုသေကြသမျှကိုလည်း လူသူ မမြင်သာသော နှုတ်ခမ်း၏ ထောင့်စွန်းမှ ပြုံးကာ မျက်နှာသေကြီးနှင့် သနားစဖွယ်ကောင်းအောင် ခေါင်းငုံ့နေခဲ့သည်။

သည်တုန်းကဆိုလျှင် မိစိန်အောင်ကလေး ကလည်း ပါသပေါ့။ ကိုခန့်များ ထိုင်ပြီး မီးအိမ်ပြင်နေလျှင် ထဘီနားနှင့် ပခုံးကို ခတ်သွားတတ်သည်။ ရုပ်ကလေးက မက်စရာမို့ ငေးမောကြည့်မိလျှင်လည်း ကြည့်ရုံပင် မခံချင်သည့်ပမာ နှုတ်ခမ်း စုကာ၊ မျက်စောင်း ထိုးကာ၊ တံတွေး ထွေးကာနှင့် ရန်ထောင်တတ်သေးသည်။ ဟဲ့ ... ဟဲ့ နောက်ဆုံးတော့လည်း ဘယ်သူကမှ မတွေးထင်တတ်တဲ့ ငခန့် လက်ထဲ သင်းကလေး ရောက်လာတာပဲ မဟုတ်လား။

“အဖေ၊ အဖေ” ဟု မြကြိုင်က အလန့်တကြား ခေါ်သည်။

ကိုခန့်မှာ ခြေတန်သွားပြီး “ဟဲ့ ... ဘာတုံး” ဟု မာတော့မလိုနှင့် စင်စစ် ပျော့ညက်သော အသံကလေးနှင့် ထူးသည်။

“အဖေက အဲဒီလိုချည့် လျှောက်မနေပါနဲ့၊ ကြမ်းက ညွတ်နေတော့ တစ်အိမ်လုံး သိမ့်သိမ့် သိမ့်သိမ့်နဲ့”

“အဲဒါ ဘာဖြစ်သလဲ ဟဲ့”

“ကျွန်မ ခေါင်းကိုက်တယ်တော့”

မြကြိုင်က နှုတ်ခမ်းစုပြီး တစ်ဖက်လှည့်သွားသည်။

ကဲ သင်းအမေနဲ့ မတူလား၊ အဲလေ သူတို့ မိုးကောင်းတုန်းအခါ ပေကိုး၊ ပြီးတော့ သင်းကလေး ညက အိပ်ရေး ပျက်တယ် ထင်ပါရဲ့၊ ကိုခန့်သည် အရှက်ပြေ တစ်ခေါက် နှစ်ခေါက်မျှ ခပ်ရွံ့ရွံ့လျှောက်ပြီး ဘာလုပ်ရမှန်းမသိသည်နှင့် မီးဖိုချောင်ထဲ ရေဝင်သောက်သည်။

မီးဖိုချောင်မှာ ခပ်ရှုပ်ရှုပ် ရေစွတ်စွတ် ခြေဖျားထောက်ကာ ကျော်ကာ လွှားကာနှင့် လာခဲ့ရာ စောစောက ထိုင်သော ကပြင်လေးသို့ ရောက်ပြန်သည်။ ခုမှ သတိရပြန်၍ ပြန်ထကာ မီးဖိုမှ ထင်းစ မီးမသေတသေနှင့်

ဆေးပေါ့လိပ်ကို မီးညှိသည်။

ဆေးလိပ်ငွေကလေးကို ရှူမိလျှင် စိတ်အနည်းငယ် ကြည်လင်သွားသလိုလိုပင်။

ဘဝ၏ နာကြည်းစရာတွေကိုတော့ မတွေးဘဲ မနေနိုင်ပါတကား။ ဪ... တွေးရုံသာ တတ်နိုင်သူတို့အဖို့ တွေးပြီးသာ နေလိုက်ချင်တော့သည်။

တွေးလည်း တွေးတာပေါ့ တွေးရုံနှင့်လည်း ပြီး၍ မဖြစ်၊ စိစဉ် သင့်တာကို စိစဉ်ရပေဦးမည်။ ယခု မြကြိုင်ကလေး အရွယ်ရောက်လာပြီ၊ သူကလေးကို ကြည့်ရသည်မှာ သူ့အမေ မန္တလေးက ဆင်းလာစနှင့် တယ်တူသည်။ မျှော်လင့်ချက် အပြည့်က မျက်နှာမှာ လျှမ်းသည်။ အောင်မြင်ရိပ်က ရှေ့က ပြေးသည်။ ပြုံးရွှင်ပိုင်နိုင်သော မျက်နှာပေးနှင့် ကိုယ်ဟန်ကလည်း ရဲရင့်ဝံ့စား လိုက်ပါဘိသည်။ ကိုခန့်တို့ သမီးကို မှီပြီး မဒွီကိုင် ဖြစ်ရဦးမပေါ့ ဗျာတို့ ...

ကိုခန့်သည် မချည့်ပြီးကလေး ပြုံးမိလေသည်။ မဒွီကိုင် ဆိုသည်မှာ သူ့ကို ကွယ်ရာတွင် လှောင်ပြောင်ပြီး ခေါ်ရာက အတင့်ရဲလာကာ ယခုထိ တွင်နေသော သူ့နာမည်ပြောင်ပေတည်း။ နာမည်၏ အစမှာ လွန်ခဲ့သည့် ၁၅ နှစ်ခန့်က ဖြစ်သည်။

မစိန်အောင်က အပြုံးအချိုနှင့် စ၍ ကိုခန့်က မစစ်မဆေးဘဲ အကျမှာ နေရင်းထိုင်ရင်းပင် မမျှော်လင့်ဘဲ သူတို့ နှစ်ယောက် ယူဖြစ်ကြသည်။ ဇာတ်အဖွဲ့သားတို့၏ အံ့အားသင့်ခြင်းမှာ ကိုခန့်က မျှော်လင့်သလောက် မကြီးကျယ်ချေ။ သူတို့က တစ်မျိုး ပြုံးနှင့် ကောင်းချီးဩဘာ ပေးသည်။ ကိုခန့်ကမူ မစိန်အောင်နှင့် ညားရခြင်းကြောင့် ဘဝအသရေကို ဆည်မိသည် ထင်မှတ်ပြီး ကျေနပ်သည်။ မြန်မာပြည်လုံး ဟိုးဟိုးကျော်သော မင်းသမီး၏ လင် ဖြစ်ရခြင်းသည် မိမိကိုယ်တိုင် မင်းသား ဦးဘိုးစိန် ဖြစ်ရခြင်း နီးပါးတော့ ကောင်းပေသေး၏ဟု သူ ယူဆရှာသည်။

“ကိုခန့်တော့ ဇာတ်ထဲ ဘာမှမဖြစ်သော်လည်း ရုပ်သေးစင်မတော့ မဒွီကိုင် ဖြစ်ပြီးပေါ့”

“အလို ... ဘာကြောင့် ဆိုစမ်း”ဟု တစ်ယောက်က ထောက်၏။ “ပုဏ္ဏားမကလေး လက်ကိုင်ရှိလို့ပေါ့ဗျာ... သို့ပေမဲ့ ကိုခန့်က ကောင်းတာက

သူ့မဒွိက အလိုလို ကတဲ့ မဒွိဗျ၊ ကြိုးဆွဲဖို့ မလိုဘူး ...”

ထို့နောက် တဟားဟား တဝါးဝါး ရယ်သံများက လိုက်သည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် စိန်အောင်ကလေးကို မှီပြီး လူ့အရိုအသေတော့ အနည်းတော့ အနည်းငယ် ရလာပါ၏။ စိန်အောင်ဆိုသည်မှာလည်း လူကွယ်ရာမှာ လင်ကို နိုင်ပေမည်။ လူသူလေးပါး ရှေ့တော့ ရိုသေရှာသားပဲ။ လူပြက်ကိုပန်နကစ်တို့ကများ ကိုခန့်ကို နားမလည်နိုင်သော စကားများနှင့် လှောင်လျှင် “ဟင်း ... ဟင်း” ဟု မျက်နှာထား တင်းတင်းနှင့် မျက်စောင်းထိုးကာ ဟန့်တတ်သည်။ အဖွဲ့သားတို့သည် နဂိုမဟုတ်သော်လည်း မင်းသမီးကို လေးစားအားနာ မင်းသမီးလင်ကိုပါ ရိုသေသမှုကလေး ပြုရသည်။

မစိန်အောင်က မဟန့်နိုင်သည့် နေရာများ၌မူ ကိုခန့်သည် မဒွိကိုင်မျှပင် ဖြစ်ပြန်သည်။

မစိန်အောင်က လုံးလုံး မဟန့်နိုင်တော့သည်မှာ ၁၀ နှစ် ကျော်ပေပြီ။ သည်အတွင်း မစိန်အောင် ထောင်သွားသော အငြိမ့်အဖွဲ့မှာ အငြိမ့်စင်ဆောက်ရာ၊ ပွဲမိန့်ခံရာ စသည်တို့၌ အရာရာ ပြေပြစ်အောင် လုပ်ဆောင်ပေးခြင်းဖြင့် ထမင်းစားရပြီး၊ သမီးကလေး မြကြိုင်ကို ကျောင်းထားခဲ့သည်။ ပထမအရွယ်... သည်မှာ သမီးကို မြန်မာစာ ၇ တန်း အောင်အောင် သင်ပေးဖို့ ဖြစ်၏။ ၇ တန်းအောင်လျှင် ကျောင်းဆရာမ လုပ်ခိုင်းပြီး သားအဖနှစ်ယောက် အေးအေးနေမည်။ သဘင်ကိုတော့ စိတ်ပျက်ပါပြီ။

သို့သော် ... မြကြိုင်ကလေးမှာ သူ့သွေးထက် အမေ့သွေးက ပိုများဟန်တူသည်။ စာကို ဖြစ်မြောက်အောင် မသင်ချင်၊ ကချင်သည်၊ ဆိုချင်သည်၊ ကဆုန် ညောင်ရေသွန်းများ တိုင်ပြီဆိုလျှင် အသင်းအဖွဲ့များနှင့် လိုက်ပြီး မရအရ ဘုရားပေါ်တက် ကလေ့ရှိသည်။ ငယ်ကတည်းက ရိုက်လေ့လည်း မရှိ၍ ကြည့်နေရ၏။ ပြော၍လည်း မရ၊ တော်ကြာ အဆို သင်ပြန်ပြီ၊ တော်ကြာ အက သင်ပြန်ပြီ၊ တစ်နှစ်ကမူ သြဘာသောင်းဆီမှာ အက သင်လိုက်တာ ကျောင်းကို လုံးလုံး မတက်တော့ဘူး...။

အလျင်တလောကလေးက လူပြက် ကိုပွေလီက လာပြောသည်။

“ကောင်မလေး ကပါစေဗျာ” တဲ့။

“သူ့မအေလို နိုင်ငံမကျော်တော့ ပြောချင်တိုင်း ပြောဗျာ” တဲ့။

“တောက်မယ့် မီးလား ... မတောက်မယ့် မီးလားဆိုတာ အစောကြီး

ကတည်းက သိနိုင်သဗျ”တဲ့။

“ကောင်မလေးက သူ့အမေနည်းတွေလည်း တော်တော်ရလိုက်တာ ခု ဩဘာသောင်းကလည်း ကောင်မလေး တော်မှန်းသိလို့ ဖိသင်သတဲ့”

ကိုခန့်ကမူ သူ့ထုံးစံအတိုင်း အကျင့်ပါနေသော ဇာတ်ရူးကြီးဟန်ဖြင့် သာ ဘာမှမပြောဘဲ ပြုံးဖြိုးဖြိုးကြီး လုပ်နေခဲ့သည်။

မိမိ ဘယ်လို စမ်းသပ်၍မှ မအောင်မြင်ခဲ့သော သဘင်ပညာနှင့် ကျော်ကြားဖို့ရာ လူတစ်ယောက် မွေးလာပြီဆို ဟုတ်နိုင်သလား၊ ဒါ ဖြစ်နိုင် ပါ့မလား၊ မြကြိုင်လေး ဖြစ်နိုင်လျှင်တော့ ကျေနပ်စရာပါ ကိုခန့်သည် မစိန်အောင် ကနေပုံကို မြင်ယောင်မိသည်။ သူတစ်ယောက်မှာ အင်မတန် လွယ်ကူသော လက်အမြောက် ခြေအထိုးသည် တခြား လူတစ်ယောက်မှာ တော့ ဘယ်လို ကြိုးစား၍မှ မရနိုင်သည်မှာ ဘာသဘောပါလိမ့်။ ကျော်ကြား ခြင်းသည် တစ်ဦးတစ်ယောက်ထံမှ ခွာချ၍ မရအောင် ကပ်တွယ်နေစဉ် အခြားတစ်ယောက်မှာတော့ မာနကို ထိကာ အရှက်ကွဲပြီး ငိုရိုက်ရသည်။

“ဒီမှာ ကိုခန့်ရဲ့ အိန္ဒိယ စိန်မှုကြီး ကသလို “ဒီမလေ စိန်မှုကြီး လာပြီ အဝေရာဟော့နွဲ့’ဆိုသလိုပေါ့၊ ကောင်မလေးကိုလည်း ‘မြကြိုင် လာပြီ အဝေရာ ဟော့နွဲ့’ ပါစေဦး”

လျော်ကန်လှပါရဲ့ မြကြိုင်ရေ ... နင့် ကျောင်းဆရာမ မလုပ်နိုင်ဘူး ကတော့မယ်ဆိုရင်လည်း အဝေရာဟော့နွဲ့လို့ ဆုတောင်းလိုက်ပါရဲ့။ နင့် အမူအရာမှာတော့ ကျော်ကြားအောင်မြင်သွားသူတို့ရဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် စိတ်ချသေချာတဲ့ အရိပ်ကို တွေ့ရပါရဲ့ ... သဘင်ပညာကြောင့် နင့်မှာ အဝေရာ၊ ရန်မရှိသည်သာ။ ဟော့နွဲ့၊ ဖြစ်ပါစေသတည်း။

* * *



နှိုးနှိုးခြံခြံလဲမိ ငါ့ငါးယားခါလ
 ပြောလေလေမိ နှိုးနှိုးနှိုး
 ငွေလေးမှာ ။ ငွေလေးနှိုးငွေလေးမှာ
 အလေးမိနှိုးမိ ရုပ်ငွေလေးနှိုးလေး
 နှိုးလေးခင်း ပြုလုပ်လေ ။ ငွေလေး
 နှိုးနှိုးနှိုးလေး မှုပိကလေးလေး
 နှိုးနှိုးလေး နှိုးနှိုး
 ။ ။ ။

J

အလွန် ဝင့်ကြားစွာ ပြောရမည်ဆိုလျှင်တော့ ကိုနန္ဒ၏ လက်များကို ပဉ္စသီခ
 စောင့်သည်။ သူ၏ လက်ချရာမှာ ဂီတ ဖြစ်ပေါ်လာရမည်။ ဘယ်တူရိယာကို
 မဆို သူက ဆရာဖြစ်ဖို့ရာ လွယ်ကူသည်။ သူ၏ ရင်တွင်း၌ ခံစားရမှုတို့
 သည် အချင်းချင်း ကာရန်ညီစွာ တွဲဖက်သော ဂီတလက္ခဏာ အဖြစ်သို့၊
 ပြီးတော့ တေးသီချင်းအဖြစ်သို့ ပြောင်းမြဲပင်၊ ထို့ကြောင့် သူသည် ငယ်က
 လက်သပ်မွေးသည့် ခွေးလိမ္မာ တူရိယာကို ခင်မင်သည်။ ရင်းနှီးလွန်း၍
 လေးစားခြင်းမှာ ပေါ့တန်သည်ဟုလည်း ဆိုချင် ဆိုပါ။

သင်၏ ခွေးလိမ္မာကို စိတ်လိုသည့်အခါမှာ လည်ပင်းကို သပ်နိုင်ပြီး
 စိတ်တိုသည့်အခါမူ တုတ်ကောက်နှင့် ရိုက်နိုင်သည် မဟုတ်လား။ ပြီးတော့
 ခွေးလိမ္မာသည် သင့်နောက်သို့ ကောက်ကောက် လိုက်ရမည်။ သင်က သူ
 နောက်သို့ လိုက်ခြင်းများမှာ မသိလိုက် မသိဘာသာ ဖြစ်စေရမည်။

သည်လိုပင် ကိုနန္ဒအဖို့ တူရိယာသည် စိတ်အလိုက် အကြိုက်သိ
 သည့် ငယ်က မွေးသော ခွေးလိမ္မာလိုပင်၊ ထို့ပြင် ခွေးလိမ္မာရှိသော သခင်

တစ်ယောက်၏ စိတ်ချခြင်းဖြင့်လည်း သူ့ကိုယ်သူ စိတ်ချသည်။

ကိုနန္ဒအဖို့ ဂီတသာလျှင် အဖော်ရှိလေသည်။ သူသည် အင်မတန်မှ လုံးတည်းနိုင်သည်။ လုံးတည်းနိုင်ခြင်းသည် သူ့အား စိတ်ချမ်းသာကိုမူ ပေးနိုင်သည်ဟု မဆိုနိုင်သောလည်း ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လုံးတည်းပင် နေချင်သည်။ ဘာကိုမျှ သံယောဇဉ် အမျှင်မတန်းချင်ပေ။ သူသည် မြန်မာပြည် မြောက်အရပ်မှ လေလွင့်လျှောဆင်းလာသူ ဖြစ်သည်။

သူသည် အတိတ်ကို မြောက်အရပ်မှာပင် ထားခဲ့သည်။

“ကိုနန္ဒ မျိုးရိုးက မင်းမှုထမ်းမျိုးဆို ...”ဟု သဘင်သည်တို့က မေးလျှင် သူက အပြုံးအေးအေးဖြင့် နေမည်။

“ကိုနန္ဒ မိန်းမ မရသေးဘူးသဆို”ဟု မေးပြန်လျှင် မျက်စိမှေးကာ ငေးနေမည်။

“အို ... သူ့မှာ ဆွေမျိုးကို စိတ်နာစရာ ရှိလို့ပဲ။ ဒါ့ကြောင့် ဘယ်တော့မှလည်း ရပ်ရွာကို မပြန်တာပေါ့။ ပြီးတော့ သဘင်သည်မျိုးရိုး မဟုတ်ဘဲ တီးမှုတ်စားနေတာ ကြည့်လေ၊ ဒါ ... မထင်မရှား နေချင်လို့ပဲ”

ဤသို့ သဘင်သည်တို့က ဆုံးဖြတ်သည်။

ကိုနန္ဒကို မျိုးရိုးကောင်းသည်ဟု ယူဆကာ ခင်မင်လိုကြသည်။

သို့သော် သူသည် ခပ်ကင်းကင်း နေလေ့ရှိသည်။ သူ့ဘာသာသူ တီးမှုတ်ကာ နေချင်သည်။ သူ့ကို စမ်းချင်သူများနှင့် တွဲကာ ဝါရင့်ပြီးသူပမာ လည်း မီးတောက်သော ချက်အရက်ကို သောက်နိုင်သည်။ ဖဲလည်း ညလုံးပေါက် ရိုက်နိုင်သည်။ ကျွမ်းကျင်စွာလည်း မိန်းမ ထုတ်တတ်သည်။ သို့သော် သူသည် ဘယ်သူနှင့်မှ မပေါင်းဘဲ ဘာမှလည်း ရေရှည် မလုပ်ဘဲ တည်တည်တံ့တံ့ နေသည်။

သူ့ကို မာနကြီးသည်ဟု စွပ်စွဲကြသည်။

သူက ဘာမှ ရှင်းလင်းခြင်း မရှိ။ မတုန်မလှုပ်သာ နေလေသည်။ သူ့နေပုံမှာ နွားချေးပုံကြားမှာ ပေါက်သော ကြာ၏ ရဲရင့်ခြင်း ရှိလေသည်။ သည်လိုပဲ သူ့ကိုယ်သူ ထည်သည်ဟုလည်း ပြောကြသည်။ ကိုနန္ဒကမူ တူရိယာ တီးခတ်ကာသာ နေသည်။ သူ၏ မှိုင်းမှုန်သော မျက်လုံးအကြည့်မှာ ဂီတလက္ခဏာများကလွဲ၍ ဘာကိုမှ မြင်ပုံမရ။

ကိုနန္ဒသည် ပုဏ္ဏားမကလေး မစိန်အောင်၏ အငြိမ့်အဖွဲ့သို့ ရောက်

လာစဉ်က အလွန်ပင် ငယ်ရွယ်သေးကာ ဟိုက်စကူးကျောင်းသားကလေး တစ်ယောက်နှင့် တူသည်ဟု ပြောလေ့ပြောထ ရှိသည်။ သူသည် ငယ်ရွယ် သော်ငြား ပတ္တလားနှင့် စောင်းကို ကောင်းစွာ နိုင်နင်းလေသည်။ အပြစ်ဆို ရှုတ်ချဖို့ စောင့်နေသောသူများသော်မှ ချီးကျူးခြင်းကို အလျင်စလို လုပ်ကြ သည်ဟု ဆိုသည်။

အငြိမ့်ထောင်ခါစမို့ နေရာတကျ စီမံနေရသော မစိန်အောင်က သူ့ကို သဘောကျကာ ပတ္တလား တီးစေသည်။ အငြိမ့်အဖွဲ့မှာ ကသူသာမက တီး သူ ပညာ ပြည့်ဝဖို့ လိုသည်။ အတီး၊ အက၊ လူပြန် မကျန် အံ့ဩဖွယ် လုပ်နိုင်ပါမှ အောင်မြင်ခြင်း၏ သဘောဖြစ်သော ကျော်ကြားခြင်းကို ရမည် ဆိုပါတော့။

သည်တုန်းကတော့ မနာလိုသော ပါးစပ်များမှ မစိန်အောင်အား လှောင်စကားတို့ ထွက်ခဲ့သေးသည်။ နောက်ဆုံး၌မူ ကိုနန္ဒ၏ ဂီတပညာ အောက်မှာ အားလုံး နွံလာကြသည်။ ကိုနန္ဒသည် အငြိမ့်တီးဝိုင်း၏ ဆရာပင် ဖြစ်လာသည်။ သူ၏ ဩဇာသည် ကြီးမားပြန့်ကျယ်ကာ လာလေသည်။ အငြိမ့်မင်းသမီးကလည်း အရေးပေးပေးသကဲ့။ အငြိမ့်မင်းသမီးမှာ ကလည်း ကနိုင်၊ အငြိမ့်ကိုလည်း ပိုင်ရကား သူမ လေးစားသူကို မထိမဲ့မြင် မပြုဝံ့ ကြတော့ချေ။

ကိုနန္ဒက အပျော်သဘောနှင့် သီချင်းတစ်ပုဒ် စပ်ပေးဖူးသည်။ ထိုသီချင်းမှာ မစိန်အောင် ပါးစပ်မှတစ်ဆင့် ပရိသတ်များ ပါးစပ်သို့ အဆင့်ဆင့် ရောက်သွားလေရာ ကိုနန္ဒမှာ သီချင်းရေးဆရာ ဖြစ်ပြန်သည်။ အငြိမ့်အဖွဲ့က သူ့ကို စာရေးဆရာ အမည်တပ်၍ ခေါ်သည်။ ထို့ပြင် ဝိုင်းပြီး အားကျကြသေးသည်မှာ အငြိမ့်သမ မော၍ ခဏအနား၊ တီးဝိုင်းက တီးနေစဉ် ဖြစ်စေ၊ ပဏာမ တီးနေတုန်းမှာပင် ဖြစ်စေ၊ ခေါင်းဆောင်သူ မစိန်အောင် ကိုယ်တိုင်က “အို ... ဘာတဲ့ ကိုနန္ဒရေ ကြိုးစားလိုက်”ဟု အားပေး မြှောက် စားလေ့ရှိသောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။



ကိုနန္ဒအဖို့ သည်ညနေ စိတ်လှုပ်ရှားနေသည်ကို ဝန်ခံရပေမည်။ သူတို့၏ တစ်ပြည်သူ တင်လှိုင် အငြိမ့်ကို စိဘီအေ တရုတ်ကပြား အသင်းတိုက်မှ ၇ ည တက်၍ ငှားထားသည်။ အသင်းတိုက်၌ စန္ဒရားရှိသည်ဟု ကြားရသည်။ သူသည် သူ၏ ပညာအလိမ္မာကို ပြရပေဦးမည်။

စင်စစ် တွေးပြန်တော့ သူသည် ကျော်စောခြင်းကို စုံမက်လှသည် မဟုတ်။ သူ၏ အလိုမှာ တီးမှုတ်နေဖို့ရာသာ ဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း သူ၏ တတ်ကျွမ်း ပညာမြောက်မှုက ပေးသော ကျော်စောမှုကို ငြင်းတော့ လည်း မငြင်းပယ်ချေ။ ပညာသည်၏ မာနဖြင့် မတုန်မလှုပ်ပင် ခံယူတတ်သည်။ သူနှင့် တိုက်နေသည်မှာ ပွဲလာပရိသတ် မဟုတ်ဘဲ တူရိယာများသာ ဖြစ်သည်ဟု ယူဆလေသည်။ ပွဲလာပရိသတ်တို့မှာ နိုင်သောဘက်ကို လက်ခုပ်တီးမည့်သူသာ ဖြစ်သည်။ သူနှင့် တူရိယာများ တိုက်ခိုက်သည့်အခါ သူက နိုင်လျှင် သူ ကျော်စောမည်။ တူရိယာများက နိုင်လျှင် နန္ဒဆိုသော နာမည်ကို လွှင့်ပစ်လိုက်ရမည်။ သူသည် တိုက်ပွဲ၌ နိုင်ချင်သည်။ ထို့ကြောင့် ပင်ပန်းစွာပင် ကြိုးစားသည်။ ဤသို့သာလျှင် သူ လုပ်နေသော အလုပ်ကို သူ ပြန်မြင်လေသည်။ သည်ညအဖို့ သူနှင့် စန္ဒရား တိုက်ပွဲ ဖြစ်လေသည်။

မှုန်ရီသော အတိတ်ကာလ၌ သူသည် စန္ဒရားတီးသူသာလျှင် ဖြစ်ခဲ့လေသည်။ အလွန်ငယ်ရွယ်စဉ်က စန္ဒရား တီးခဲ့သည်။ မြောက်အရပ်မှ လေလွင့် လျှော့ချလာသည်အထိ စန္ဒရားကိုသာ စွဲမြဲထက်သန်စွာ တီးခဲ့သည်။ သဘင်သည် ဘဝ၏ ဆယ်နှစ်သော ကာလ၌မူ ကြိုးကြားမျှသာ တီးခွင့်ကြုံခဲ့သည်။ သူတို့အငြိမ့်အဖွဲ့၌ စန္ဒရား မထားနိုင်။

သူက ဖျောက်ဖျက်ထားသော အတိတ်၏အရိပ် တစ်ခုဟာတော့ မျက်စိရှေ့ဝယ် ပေါ်သည်။ ကောင်ကလေးက စန္ဒရား တီးသည်။ မိန်းမ တစ်ယောက်က စည်းလိုက်ကာ သီချင်းဆိုသည်။ ပတ်လည်တွင် တီးတိုးသံများ ဝေလျက်နေသည်။ ဒါပဲ ... သို့သော် ကိုနန္ဒသည် မျက်နှာများကို မမြင်အောင် နေသည်။ ဒါတွေ မှန်ရိပ်များဖြစ်လျှင် ဆောင့်ခွဲပစ်လိုက်ချင်၏။ သို့သော်လည်း မတတ်နိုင်၊ သူက လက်နှင့် ဆုပ်ဖမ်း၍ မရသော စိတ်ဆိုသည့်ဟာက ရင်တွင်းမှာလား၊ ဦးနှောက်မှာလား မသိ၊ တွယ်ကပ်ကျန်ခဲ့သော ထိုအရိပ်ဖြင့် တစ္ဆေခြောက်သည်။ သူ ဘယ်နှယ့် လုပ်နိုင်မလဲ။

သို့သော် သူသည် တစ္ဆေခြောက်ခြင်း ခံနေရသည့်အခါမှသာ အထူးခြားဆုံး တီးကွက်များကို မြင်တတ်သည်ကို ဝန်ခံရပေမည်။

သည်တော့ သူသည် စန္ဒရားနှင့် ဝေးကွာခဲ့သော်လည်း တကယ့် တကယ်အရေးကျတော့ အတိတ်ကာလက ကောင်ကလေး ဖြစ်သွားပြီး အံ့ဩဖွယ်ပင် တီးနိုင်လိမ့်မည်ဟု သူ မျှော်မှန်း၏။ ပြီးတော့ သူ့ လက်ချောင်း များ၏ အာရုံကြောများသည် စန္ဒရားခလုတ်တို့နှင့် အတွေ့အထိမှာ စွမ်းသန် နူးညွတ်လာလိမ့်မည်ဟုလည်း ယုံကြည်သေး၏။

သူကတော့ စွန့်စားဖို့ရာ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ။

“အသင်းတိုက်ကျရင် ကျွန်တော် စန္ဒရားတီးမယ်” ဟု သူက ကိုပွေလီကို ပြောခဲ့သည်။ ကိုပွေလီမှာ အငြိမ့်သမ တစ်ပြည်သူ တင်လှိုင်၏ အကြွေးများကို နှိမ်ရင်းနှင့် မကြာခင် အငြိမ့်ပိုင်သူ ဖြစ်တော့မည် ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် သူသည် မတင်လှိုင်ထက် ကိုပွေလီကို ပြောဖို့ ပို၍ လိုသည်။

“လုပ်လေ ... စန္ဒရား မောင်ကလေး သေပြီပဲ”ဟု ပြက်၍ သွားလိုက် သေး၏။ ပြက်ပင် ပြက်သော်လည်း ကိုပွေလီ၏ မျက်လုံးများ၌ လေးစား အံ့ဩသော အရည်ကြည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရ၏။ အဖွဲ့သားများကတော့ ကိုနန္ဒ မိုးပေါ်တက်မည်ဆိုလျှင်လည်း အင်မတန်ရှည်သည့် လှေကားရှိလို့ ဖြစ်မှာပဲဟု တွေးကြမည့်လူများ ဖြစ်သည်။ သူတို့ရဲ့ နန္ဒကို သူတို့ ယုံကြည် သည်။

ကိုနန္ဒအဖို့ သူတို့၏ မျှော်လင့်ချက်ကို အလဟဿ မဖြစ်ဖို့ရာ ကြိုးစားရမည့် တာဝန်တစ်ခု ပိုလာ၏။ သို့သော် ကိုယ့်အရက်ကွဲမှုကို ကိုယ် မပြုဖို့ရာ တစ်ခုနှင့်ပင် လုံလောက်ပြီ ဖြစ်၏။

သူသည် မတင်လှိုင်နှင့်တွေ့သော် ကိုခန့်၏ သမီး သတင်းကို ကြား သည်။ ကောင်မလေးက သည်ည ကမည်ဆိုပါလား၊ ဒါဖြင့် မင်းသမီး သုံးလက် ဖြစ်သွားမှာပေါ့၊ မြကြိုင်ကို ဒုတိယမင်းသမီးနေရာက ထားသဖြင့် ခါတိုင်းကနေကျ ကောင်မလေးကတောင် မကျေနပ်ဘူးဆိုဘဲ။

ကိုနန္ဒသည် ခဏတော့ အံ့ဩ၏။ သူသည် မြကြိုင်ကို သိပ်ပြီး အထင် မကြီး၊ မိဘများက တော်လျှင် သားသမီးတယ်ပြီး လိုက်၍ မမိတတ်၊ ဤသို့ ယူဆသည်။ တစ်လောက မြကြိုင် ဆိုင်းနှင့် က ကနေသည်ကိုတော့ သိမိ သည်။ သို့သော် မြကြိုင်က မတင်လှိုင်ကို တပည့်မခံသဖြင့် သူတို့ တီးပိုင်းနှင့်

မပတ်သက်၊ အင်း ... ခုတော့ ကမည်တဲ့။

ဒါဖြင့်ရင် သည်ညအဖို့ စွန့်စားမည်သူ နှစ်ယောက်ပေါ့ဟု သူ ဘာသာ ပြောမိလေသည်။ ဘယ်သူက စွန့်စားကျိုးနပ်မည်လဲ၊ နှစ်ယောက် စလုံးပဲ ရှုံးနိမ့်လေမလား၊ ကံကောင်းသော ညဖြစ်ပါစေဟုတော့ သူ ဆု မတောင်း၊ အောင်မြင်ခြင်းများသည် ကံပေါ်၌ အနည်းငယ်မျှသာ တည်သည် ဟု ထင်သည်။ ကိုယ့်ဘက်ကသာ သေချာလျှင် ကံမပေးသော်လည်း အောင် မြင်မည်။ သည်တော့ မြကြိုင်ရေ ... မင်းကလေးအတွက် မင်းပဲ ကြိုးစားပေ တော့။ ကိုနန္ဒသည် ခါတိုင်း ဂရုတယ်ပြီး မစိုက်ခဲ့သော မြကြိုင်အပေါ် ယနေ့ညအဖို့ ဂရုတစိုက် စိတ်ကောင်းထားလိုက်လေသည်။

“အသင်းတိုက်ကျရင် ကျွန်တော် ပတ္တလား မတီးဘူးနော်၊ စန္ဒရာ တီးမယ်၊ တယောကိုတော့ ဘယ်သူ တီးမယ် မသိဘူးဗျ၊ မရွံ့နဲ့နော်၊ ခါတိုင်း ကသလိုပဲ ကသွားပါ။ ဟိုကလေးမ မမြကြိုင်ကိုလည်း ပြောထားလိုက်ပါ” ဟု သူက ပြောလိုက်သည်။

မတင်လှိုင်က “အမယ်လေး ပြောနေစရာ မလိုပါဘူးရှင့်၊ ကတတ် ပါတယ်”ဟု ဆို၏။ “မြကြိုင်အတွက်လည်း သိပ်ပူမနေပါနဲ့”ဟု ခနဲ့၏။ ထို့နောက် မျက်စိ တစ်ဖက်ချိကာ ပြုံးစနဲ့ လုပ်သည်။

ကိုနန္ဒက ဘာမှ မပြောဘဲ ခပ်တည်တည်နှင့် ထွက်လာ၏။ စိတ်ထဲ ကမူ “အဲဒီ မျက်နှာပေးမျိုးကို ထောင်ကံတွေသာ ကြိုက်မယ်”ဟု ပြောမိ သည်။ သူသည် အငြိမ့်သမများကို အရောဝင်လေ့ မရှိပေ။ အလွန်တရာ ကင်းရှင်းစွာ နေလေ့ရှိသည်။ ပြီးတော့ သူတို့၏ စာရိတ္တကိုလည်း မယုံကြည် ချင်၊ အထူးသဖြင့် မတင်လှိုင်ကို ရှုပ်ပွေသည်ဟု ထင်သည်။

သို့သော်လည်း သတိရပြန်သဖြင့် မတင်လှိုင်ဆီသို့ ပြန်လှည့်ပြီး မေး ရသေးသည်။

“ဒါနဲ့ မြကြိုင် ကမယ်သာဆိုတယ် ကျွန်တော်တို့တီးဝိုင်းနဲ့ ဘာမှ မတိုက်ရသေးပါကလား...”

“ဪ ... ပူပြန်ပါပြီ၊ ကိုမြမောင်တို့နဲ့ တိုက်ပြီးသားပါရှင့်၊ ပြီးတော့ သီချင်းအသစ်လည်း မဟုတ်ပါဘူး ... အင်း ... တစ်ပုဒ်တော့ ပါမလေ၊ ရှင် ကျွန်မအဖို့ စပ်ထားပေးတဲ့ ‘တစ်ပြည်သူလာပြီ’ဆိုတဲ့ သီချင်းလေ...”

မတင်လှိုင်က မျက်နှာကို ရှုံ့ပြီး နှုတ်ခမ်းတစ်ဝက်မဲ့ကာ မကျေနပ်သံ

ကျွန်မ ပညာသည်
နှင့် “အဲဒီ သီချင်းကို မြကြိုင်ကို ပေးလိုက်ပြီရှင် ... ကျွန်မတောင် တစ်ခါမှ မဆိုရသေးဘူး... အသစ်စက်စက် ရှိသေးတာ...”ဟု ပြောသည်။

“အို ... အငြိမ့်ဆရာကို ဘယ်သူ တော်လှန်ရဲမလဲရှင်၊ တော်ကြာ မြကြိုင်တို့ တက်လာတဲ့ တစ်နေ့ကျ ကျွန်မတို့တောင် ကန်အထုတ်ခံရရင် ခံနေရမှာ”

ကိုနန္ဒက မတင်လှိုင်စိတ်ပြေအောင်

“ဒီလို ထင်ပါရဲ့။ မြကြိုင်ကတော့ ပထမဆုံး အငြိမ့်စင်ပေါ် တက်တာ မို့ ... တပ်ဦး ဘီလူးပါဆိုသလို”

“တော်ပါရှင်”

ကိုနန္ဒသည် “ကိုပွေလီက တယ်လည်း မြောက်လိုက်ပါကလားဟေ့”

ဟု တွေးလျက်ရှိလေသည်။ မြကြိုင်အတွက်လည်း အနည်းငယ် ပူပန်မိလေသည်။ ကိုပွေလီမှာ နာမည်နှင့်လိုက်စွာ စာရိတ္တညံ့ဖျင်းသူ ဖြစ်သည်။ လူက လူမိုက်တစ်ပိုင်းလည်း ဖြစ်သည်။ မိန်းမနှင့် ပတ်သက်လျှင် ရှက်ကြောက်ခြင်းလည်း သိပ်မရှိ။ ပြီးတော့ မြကြိုင်အဖေဆိုသည်မှာလည်း ဘာမှ သုံး၍မရသော အလကားလူကြီး ဖြစ်သည်။ သူ့သမီးသူ စောင့်ရှောက် တတ်မှာ မဟုတ်၊ မြကြိုင်ဟာ တင်လှိုင်လို မဖြစ်လာပါစေနဲ့လို့သာ ဆုတောင်းရမှာပဲ။

မြကြိုင်ကို မကခင် တွေ့ချင်စိတ် ပေါ်သည်။ သို့သော်လည်း အရိပ် အရောင်မျှပင် မတွေ့...။

ညနေသည် မှောင်ရီ၍ လာသည့်အခါ၌ကား ကိုနန္ဒသည် သူ့ အရေးကိုသာ သူတွေ့လျက် ရှိတော့ကာ စန္ဒရာတီးနိုင်ရန် အရေးအတွက် ရင်ကျပ်ပင်ပန်းစွာပင် အတိတ်ကို ပြန်တွေ့လျက် ရှိလေသည်။



- မြန်မာနိုင်ငံတော်အတွက် အကျိုးရှိစေမည့် အဖွဲ့အစည်းများကို အားပေးခြင်း
- မြန်မာ့အလင်းတိုင်းတာရေး အဖွဲ့အစည်းများကို အားပေးခြင်း
- မြန်မာ့အလင်းတိုင်းတာရေး အဖွဲ့အစည်းများကို အားပေးခြင်း
- မြန်မာ့အလင်းတိုင်းတာရေး အဖွဲ့အစည်းများကို အားပေးခြင်း

အဖွဲ့အစည်းများကို အားပေးခြင်း

ပြင်ဆင်ခြင်းအားဖြင့်

။ ဤသို့လည်း နှစ်ခြင်း ဖြစ်ပါ။

ကောင်းကင်၊ ကောင်းကင်၊ ကောင်းကင်၊ ကောင်းကင်

မင်း၊ မင်း၊ မင်း၊ မင်း၊ မင်း၊ မင်း၊ မင်း၊ မင်း

ဤသို့လည်း နှစ်ခြင်း ဖြစ်ပါ။

။ ဤသို့လည်း နှစ်ခြင်း ဖြစ်ပါ။

။ ဤသို့လည်း နှစ်ခြင်း ဖြစ်ပါ။

လူပြက် ကိုပန်နကစ်သည် ရောင်ထုံး ထုံးလျက်ရှိသည်။ သူ ဆံပင်များမှာ ပျော့ညံ့ပါးလျသော်လည်း အသက်ငါးဆယ်ကျော်သည်နှင့် မမျှအောင် မည်းနက်လျက် ရှိသေးသည်။ ဆံပင်များသည် အဖျားရှူးကာ ရှည်လွင့်လှ သည်။ နှစ်ပတ်လျှိုထုံးပြီးသည့်တိုင်အောင် သုံးလေးငါးရစ် ထပ်ရစ်လိုက်မှ ဆံမြိတ်သည် ကုန်ဆုံးရသည်။

ဆီသပ်ထားသော ဆံထုံးမှာ တပြောင်ပြောင်နှင့် ချောမွတ်လျက် ရှိ လေသည်။

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မှန်တွင် ကြည့်လိုက်လျှင် မင်းသားကြီးနှင့် တူသလို လို ကိုပန်နကစ်သည် သူ့ဟာသူပြုံးကာ “သည်အခါ သည်ပဝါနဲ့မှ တော်မဟေ့” ဟု တစ်ယောက်တည်း ပြောသည်။ သူ ရွေးချယ်လာသည့် ပဝါမှာ ဂျပန်ပြည် မှ လာသော်လည်း အမေရိကန် ပဝါဟုတွင်သော ပိုးတွန့် ပွင့်ထိုးပဝါဖြစ်၍ ဈေးအတော်ကြီးသည်။ သုံးထောင့်တစ်ထွာကို တစ်ကျပ် မူးတင်းတောင့်

ကျသည်။ ယနေ့ည သူတို့အငြိမ့် ကကြရသည်မှာ သူဌေးအသင်းတိုက်ဖြစ်၍ လမ်းမပေါ် ကသလို ကရော်ကမည် ဝတ်၍ မဖြစ်ဟု သူ ထင်သည်။

ဆံထုံးကလည်း ချော၊ ပဝါကလည်း ချောမို့ ခေါင်းပေါင်း ပေါင်းရ သည်မှာ တယ်ပြီး မမြန်လှပေ။ ခပ်တင်းတင်းရစ်သည်။ ခေါင်းပေါင်းစ ချလေ့ရှိသည်မှာ ယုန်နားရွက်ပင် ဖြစ်သော်လည်း ယနေ့အဖို့ အရှည်ချမည် ဟု စိတ်ကူးသည်။ သူသည် ခေါင်းပေါင်း ဘယ်ချ ချတတ်သည်။

ခေါင်းပေါင်း ပေါင်းပြီးသည့်အခါ ပုဆိုးတောင်ရှည် ဝတ်ရပြန်သည်။ ပုဆိုးမှာ မန္တလေးဘိန်း ပန်းရောင်ဖြစ်၍ ထုံးစံအတိုင်း ကိုပွေလီနှင့် ဆင်တူ ဖြစ်သည်။

အားလုံး ပြင်ဆင်ပြီးသည့်အခါ သူသည် ဂိုက်ဆိုက် အတော်တောင့် လျက်ရှိသည်ကို တွေ့ရလေသည်။ သူ့ဘာသာသူလည်း ရယ်ချင်လျက် ရှိသည်။ သူ၏ ဟာသဉာဏ်သည် ပွင့်လင်းလျက် ရှိသည်။ မိမိ၏ အဝတ်အစားနှင့် ပတ်သက်ပြီး ပြက်လုံးထုတ်မည်ဟု သူ ရေးတွေးတွေး သည်။ သူသည် ကျပန်း ပြက်လေ့ရှိသည်။ ကိုပွေလီကမူ တိုက်ထားသော ပြက်လုံးများကိုသာ ပြက်သည့်ကောင်ပဲ။ သူ့ကိုယ်တိုင် အငြိမ့်ပိုင်ရှင် ဖြစ်နေ တော့ သူ့ကိုယ်သူ လူပြက်ခန့်လို့ ရတာပေါ့။ နို့မဟုတ်ရင် သုံးရမယ့် ပစ္စည်း မဟုတ်ဘူး ...။

ကိုပန်နကစ်မှာ ဆရာစိန် ဇာတ်မှာကတည်းက ကျော်ကြားသော လူပြက်ပေတည်း။ မစိန်အောင် ဇာတ်ထဲမှ ခွဲထွက်ပြီး အငြိမ့်ထောင်သော ဆရာစိန်ကို မကျေနပ်ရင်းရှိသည်နှင့် မစိန်အောင်နောက် လိုက်လာသည်။ သူသည် ခိုတောင်ခတ် သကဲ့သို့ ဖျတ်လတ်သော သူ၏ ဟာသဉာဏ်ကို အားကိုး၏။ ဘယ်အငြိမ့်၊ ဘယ်ဇာတ် ကဖြစ်စေ သူ့ကို လက်ခံကြမည်ကို သိ၍ မာနကြီးသည်။ ကိုပန်နကစ်မှာ ပညာရည်လည်း ဝလှလေပြီ။ မွေးကတည်းက ဇာတ်ခုံပေါ်မှာ မွေးသည်ဟု ဆိုနိုင်သည်။ သူတို့မှာ တစ်မျိုး လုံး သဘင်သည် ဖြစ်သည်။

သဘင်သည် အဖြစ်ဖြင့် သူ့ ရည်ရွယ်ရင်းကမူ မင်းသားလုပ်ဖို့ပင်။ သူသည် ကျနစွာ ကတတ်သည်။ သီချင်းကိုလည်း ကောင်းစွာ ဆိုတတ် သည်။ အသံလည်း ရသည်။ အာဝဇ္ဇာန်းလည်း ရှင်သည်။ သို့သော် မင်းသား ရူးနေရာတွင် တစ်ညမျှ အစားဝင်ကလိုက်ခြင်းသည် သူ့ နောက်ဆက်တွဲ

ဘဝကို ပြောင်းလဲပေးလိုက်သည်။ ပွဲကြည့်ပရိသတ်သည် မင်းသားကသည်၊ ဆိုသည်၊ ငိုသည်ကိုပင် မကြည့်ချင်တော့ဘဲ မင်းသားရူးနှင့်သာ ပွဲ အကျကြီး ကျလျက်ရှိသည်။ ကိုပန်နကစ်သည် ဇာတ်စင်ပေါ်၌ မည်သည့်နေရာကိုမဆို ဝင်နိုင်စွမ်းရှိကြောင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သိလာသည်။ ပရိသတ်ရော၊ မင်းသမီးရော၊ မင်းသားရော၊ မိမိကိုယ်တိုင်ကိုပါ မကျန် ပြက်ချော်လိုသော ဟာသဝါသနာကလေးဖြင့် သူ နောက်ဆုံး ရွေးချယ်လိုက်သည်မှာ ပန်နကစ် အမည်ရ လူပြက်ပင် ဖြစ်သည်။

သူသည် အမြဲတမ်းပင် ပြက်ချင်သည်။ မင်းသမီး၊ မင်းသား အပူတိုက်ခန်း၌ဆိုလျှင် သူသည် ဟာသဉာဏ်ဖြင့် ထူးထူးခြားခြား ကွန်မြူးလာကာ မျက်ရည်စမ်းစမ်းနှင့် ပွဲလာပရိသတ်ကို အူကြောင်ကြောင်ဖြစ်အောင် ပြက်တတ်သည်။ ကြာသော် ဇာတ်ဆရာက တားယူရလေသည်။ သူ တစ်ချက် ပြက်လိုက်လျှင် မင်းသား၊ မင်းသမီးတို့ အသယ်ကြီး သယ်ခဲ့ရသမျှ အပျက်ကြီး ပျက်ပါသည်တဲ့။

ဒါကို ကိုပန်နကစ်က တယ် မကျေနပ်၊ သူ ယူဆသည်မှာ ဇာတ်စင်ပေါ်က လွမ်းကြ၊ ငိုချင်းချကြသမျှကို ပရိသတ်က အလိမ်မိနေသည်။ မိမိက ပြက်လိုက်ခြင်းဖြင့် အမှန်တရားသည် ဘွားခနဲ ပေါ်လာသည်။ အားလုံးသော ဟန်ဆောင်ချက်၊ တမင်ပြုနေချက်တို့သည် နဂိုရုပ် ပေါ်လာသည်။ မိမိ၏ ပြက်ခြင်းမှာလည်း ရက်စက်စွာ မဟုတ်၊ သိမ်မွေ့စွာပင် ရယ်သံနှင့် ဖုံးလွှမ်းပေးသည်။ ဒါကို ဘာမှ တားမြစ်ဖို့ မကောင်း။

ကိုပန်နကစ်မှာ ကိုယ်တိုင်က လူပြက်မို့လားတော့ မသိ၊ ဇာတ်ကနေရာမှာ ငိုရင်းနှင့်လည်း ရယ်နေမှ ကောင်းမည်ဟု ထင်သည်။

သို့သော်လည်း သူသည် အလျော့ပေးခဲ့လေသည်။ စင်စစ်တော့လည်း သူ၏ ဩဇာမှာ ဇာတ်အဖွဲ့ပေါ်၌ ကျေနပ်စဖွယ် သက်ရောက်သားပင်။ မင်းသမီး၊ မင်းသားများနှင့် တန်းတူပင်၊ သူ့အား အရေးပေးရသည်။ အသက်လည်း ကြီးသူ၊ ဆုံးမ နိုင်သူဖြစ်၍ သူသည် ဇာတ်ဆရာတစ်ပိုင်းလည်း ဖြစ်တတ်သည်။

မစိန်အောင် ကတုန်းကဆိုလျှင် သူသည် ပရိသတ်၏ အကဲကလေးကို ခတ်လျက်ရှိသည်။ ပရိသတ်၏ စိတ်ဆန္ဒကို သူ မှန်းမိတတ်သည်။ ဥပမာ ပရိသတ်က “ဒီအကတွေ ရိုးနေပြီဟု...”ဟု ထင်နေလျှင် သူက

မင်းသမီးကို “ဟိုအက က”ဟု ပြက်လုံးနှင့် သတိပေးတတ်သည်။

မစိန်အောင်နှင့် သူ့မှာ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး အထင်ကြီးကြသူ နှစ်ယောက် ဖြစ်၏။ နှစ်ယောက်စလုံးပင် မာနရှင်များဖြစ်ကာ သူတို့နှစ်ယောက်မှ လွဲပြီး အခြား သဘင်သည်များကို ဘက်ပြိုင်တန်သည်ဟုပင် မထင်ချေ။ သူတို့ နှစ်ယောက် ကိုယ်တိုင်မှာမူ ပြိုင်ဘက်များ ဖြစ်လေသည်။ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်လည်း ကောင်းစွာနားလည်သည်။

ကိုပန်နကစ်က စကား စလိုက်လျှင် ဘယ်လို ပြက်တော့မည်ဆိုတာ မစိန်အောင်က မြင်တတ်သည်။ မစိန်အောင် လူပြက်လုပ်သူကို ဘယ်လို ကော်တော့ ခတ်တော့မည်ဆိုတာကိုလည်း ကိုပန်နကစ်က မြင်သည်။ သူတို့ နှစ်ယောက်သည် အင်မတန် လိုက်ခဲ့သော အတွဲပင်တည်း။ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် အကဲခတ်ကာ ပြိုင်လျက်ရှိသည်။

မစိန်အောင်က အစွမ်းကုန် ကြိုးစားလိုက်သည့် ညများမှာ ကိုပန်နကစ်ကလည်း အစွမ်းကုန် ပြက်လိုက်သည်။ ပွဲကြည့်ပရိသတ်တို့ သည် မစိန်အောင် တစ်ယောက်တည်းကို လည်းကောင်း၊ ကိုပန်နကစ် တစ်ယောက်တည်းကိုလည်းကောင်း ကွက်၍ သြဘာပေး၍ မရ။ သည်လို ဖြစ်နေသည်ကို ကြည့်ပြီး မစိန်အောင်က “နောက်တစ်ခါမှ”ဟု ကြိမ်းသည်။ ကိုပန်နကစ်က သူ၏ လျှောမွေးလို မျက်နှာပေးဖြင့် ရယ်သည်။

လူများစွာ မသိကြသော အချက်မှာမူ မင်းသမီးနှင့် လူပြက်တို့၏ လျှို့ဝှက်သော အချစ်ဇာတ်ကလေးများပင်။ သူတို့နှစ်ယောက်မှာ သံလိုက် ဓာတ်ချောင်း နှစ်ချောင်းလိုပင်။ တစ်နည်းအားဖြင့် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ဆွဲငင်ကြသော်လည်း တစ်နည်းအားဖြင့် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ရုန်းကန်၊ တွန်းလှန်လျက် ရှိကြသည်။ အဓိပ္ပာယ်ကတော့ နှစ်ယောက်စလုံးပင် ဓားကောင်းနှစ်စင်းဖြစ်ပြီး ဓားကောင်းတို့၏ ထုံးစံ အတိုင်း တစ်စင်းနှင့်တစ်စင်း အသွားချင်း ခုတ်ကြရဖို့ လမ်းကပိုသည်။

တစ်ညသော အခါတွင်မူ သူနှင့် မစိန်အောင်တို့သည် လူသူ ရှင်းပြတ် သောနေရာ၌ အမှောင်ရိပ်ဝယ် နှစ်ဦးချင်း တွေ့ကြလေသည်။ တစ်ယောက် လက်ကို တစ်ယောက် ဆုပ်ကိုင်ပြီး ပါးစပ်မှ ယုယစကားတို့ဖြင့် ပြည့်နေ သော်လည်း ဝမ်းတွင်း၌မူ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် နှိမ်လိုစိတ်များ ပြင်းပြလျက် ရှိကြသည်။ နှစ်ယောက်စလုံးပင် တစ်ယောက်အပေါ်

တစ်ယောက် မရိုးဖြောင့်ကြ။

တစ်နေ့သောအခါတွင်မူ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး၏ ဘီလူးဇာတိရုပ်သည် ပေါ်ခဲ့လေသည်။

ကိုပန်နကစ်က “မစိန်ရယ်... ပင်ပန်းလှပါတယ်၊ ဇာတ်ထဲက ထွက်ပြီး ငြိမ်း ငြိမ်းနေပါတော့၊ တော်ကြာ ကလေးမြီးငယ်တွေ မွေးလုနီးမှာ ဆိုတော့မဖြစ်ဘူး။ မောင်ပဲ အခု လုပ်တဲ့အလုပ်နဲ့ ဝအောင် ထားနိုင်ပါတယ်” ဟု အင်မတန် မနောကောင်းလေဟန်နှင့် ဆိုသည်။

သူ့စိတ်တွင်း၌မူ “ဒါကိုများ သင်းကလေး နားထောင်ရင်တော့ ငါ့ တစ်သက်လုံး ဖန်ပေါင်းချောင်နဲ့ ကိုးကွယ်တော့မယ်။ ပြီးတော့လည်း ခဏပါ၊ ငါက စမ်းချင်လို့ပါ။ နောက်မကြာခင် သူ့ကို ဇာတ်ထဲ ပြန်ထည့်မှာ ပေါ့”ဟု တွေးလျက်ရှိသည်။

မစိန်အောင်က ဇာတ်ရည်ဝနေသော ဇာတ်သမ၏ အရယ်ဖြင့် တဟက်ဟက်ရယ်ကာ “အကြံချင်းက တူသကိုး မောင်ရဲ့... ကျွန်မကလည်း မောင့်ကို မဒွီဒေဝီလို လုပ်ကျွေးမယ် အောက်မေ့နေတာ၊ မောင့် လူပြက် အလုပ်ကို မလုပ်နဲ့တော့လို့”ဟု ဇာတ်ဟန်ပါပါနှင့် ပြောသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် မျက်လုံးချင်းဆိုင်မိကြလေလျှင် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ချိုးဖို့ ကြံနေသည်ကို အချင်းချင်း မြင်ကြလေ၏။ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် မုန်းတီးကြသလား၊ ချစ်ကြသလားဆိုတာတော့ ဘယ်သူမှ မပြောနိုင်၊ တစ်ယောက်ယောက်က အလျှော့ပေးဖို့လိုသည်ဆိုတာကိုလည်း သူတို့ မြင်ကြသည်။ ကဲ ဘယ်သူက လျှော့ပေးမလဲကွယ်...။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် နောက်ဆုံးတော့ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် အင်မတန် မုန်းတီးကြသည်ဟု ယူဆပြီး ခွဲခွာကြလေသည်။ ကိုပန်နကစ် အဖို့ရာမှာ သူ့ကိုယ်သူ နိုင်သည်၊ ဘာမှ မဖြစ်ဟု ထင်လျက် ရှိသော်လည်း ချက်အရက်ကို သောက်နေကျထက် ပိုပြီး သောက်လျက် ရှိလေသည်။ ပုဆိုး တကျွတ်ကျွတ်ပင် ဖြစ်နေတတ်လေသည်။ သူ၏ ပြက်လုံးများမှာ သရော်ချက်များ အလွန်ပါလာတတ်လေ၏။ သို့သော်လည်း အသိတရားတော့ ရှိသည်။ ကိုပန်နကစ်သည် လူပြက်ကောင်း ဖြစ်မြဲ ဖြစ်လျက် ရှိလေသည်။ သည်တစ်ချက်အတွက် သူ အားလုံးစွန့်ခဲ့သည် မဟုတ်လား... သည်အချက်ကို တွယ်ကပ်ထားနိုင်သမျှတော့ သူ ဘာလုပ်

နေနေ မရှုံးဘူးဆိုတာ သေချာသည်။

«ပြုလုပ်သည့်ပုံစံ ပြောင်းလဲ

မစိန်အောင်ကမူ အခြေမပျက် မျက်နှာနှင့် ကမြဲ ကသည်။ သေသေ ချာချာ ကြည့်တတ်သူအဖို့တော့ ခါတိုင်းလျော့ပြေကော့ပြုံးသည့် နှုတ်ခမ်း ပါးကလေးများမှာ ရန်တွေ့ကောင်းဟန်ဖြင့် တင်းစေ့နေသည်ကို မြင်ရမည်။ ဒါကို ကိုပန်နကစ်က ကြည့်တတ်သည်။ မစိန်အောင်မှာ ကိုကျင်ခနှင့် ယူမလိုလို၊ ကိုအောင်ဘနှင့် ယူမလိုလို ကြားသည်။ သူမလည်း တော်တော် တော့ ဒဏ်ခံရမည်ဟု သူ တွက်သည်။

သူတို့မှာ အရည်တူသူ ဖြစ်ကြသည်။ စိတ်ဆင်းရဲခံပြီး မာနကြီးနိုင်ကြ လေသည်။ အမြဲပင် တွေ့ကြသည်။ ဇာတ်ကကြသည်။ သူတို့သာ နားလည် သော စကားများကို ဇာတ်ကနေရင်း ထည့်သုံးကြလေသည်။ ဘယ်သူကမှ တော့ အလျော့မပေး။

နှင်းမှုန်သော တစ်ညတွင် စိတ်ဆင်းရဲခြင်း၏ တောင်ထိပ်မှ ကိုပန်နကစ်သည် လှိုမ့်ချခဲ့ပြီး မစိန်အောင်ကို အရှုံးပေးပါတော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။

သို့ရာတွင် မစိန်အောင်မှာ ကိုခန့်နှင့် ညားလျက် ရှိလေပြီ။ မစိန်အောင် ၏ ဝမ်းနည်းပြီးကလေးကိုလည်း မချိမဆံ့ မြင်ရ၏။ တစ်ခါတော့ “ကျွန်မ ရှင့်ကို မယူနိုင်တော့ပါဘူး၊ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မဖြစ်နိုင်ဘူး”ဟု သုတ်သီး သုတ်ပျာ ပြောသွား၏။ ထိုစကား၏ အဓိပ္ပာယ်ကို မစိန်အောင် ကလေးရ သည့်အခါ၌ ကိုပန်နကစ် နားလည်မိလေသည်။ သူတို့ ဇာတ်တစ်ဖွဲ့လုံး သည်လည်း ကလေးအဖေ ကိုခန့်ကို ရယ်မောလျက် ရှိကြလေသည်။

ကိုပန်နကစ်အဖို့ ကိုခန့်ကို သနား၏။ သို့သော်လည်း မစိန်အောင် သည် လှည့်စားနိုင်သည့် လူပေါင်းများစွာ မိမိ အပါအဝင်ထဲမှ ကိုခန့်ကိုမှ ရွေးသွားခြင်းမှာ အဓိပ္ပာယ် ရှိသည်ဟု ထင်လေ၏။ မစိန်အောင်သည် တော်သူကို အထင်ကြီးသလောက် ညံ့သူကို ပစ်ပစ်ခါခါ လုပ်တတ်သော သဘောကိုလည်း သတိရမိ၏။ စင်စစ်တော့ မစိန်အောင်ဟာ ကိုခန့်ကို ညံ့ရမလားလို့ အပြစ် ပေးသွားတာပဲ။

ကိုပန်နကစ်သည် ကိုခန့်၏ သဘောကိုလည်း ကောင်းစွာ နားလည်လေသည်။ သူတို့သည် ကြက်တိုက်ဖက်၊ အရက်သောက်ဖက်များ ဖြစ်ကြသည်။ ကိုခန့်၏ သေးနပ်အားငယ်တတ်သော စိတ်ကလေးကို

အားမလိုအားမရ ဖြစ်ခဲ့ရ၏။ သူသည် ကိုခန့်ကို သနားစိတ် ကောင်းစွာ ထားသည်။ သနားတော့လည်း သနားပါ၏။ သို့သော်လည်း ကိုခန့်အပေါ် တစ်ခါတော့ မကောင်းကြံသလို ဖြစ်ခဲ့ဖူးသည်။ ဘယ်လို ဘယ်လိုနှင့် ဖြစ်သွားရသည်တော့ မရှင်းလင်းတတ်တော့။ သို့သော်လည်း ကိုခန့်အပေါ် မကောင်းမိခဲ့ဖူးသည်ဟုတော့ ဆိုနိုင်သည်။ ဘာကြောင့် ဆိုနိုင်သည်ကိုတော့ ဒုတိယအကြိမ်မွေးသည့် မြကြိုင်ကလေးကို ကိုယ့်သွေးများ ဖြစ်လေမလား ဟူသော သံသယစိတ်က အဖြေ ပေးပါလိမ့်မည်။

မြကြိုင်ကလေးကို အမျိုးမျိုး ပုံဖမ်းကြည့်ခဲ့ဖူးပါ၏။

ခက်သည်မှာ မရွှေမြကြိုင်က သူ့အမေနှင့်တစ်သဝေမတိမ်း တူနေခြင်း ပင်။ သူ့အမေလို မျက်ကြောမတင်းဘဲ မျက်လုံးကလေး ဝိုင်းနေတာတစ်ခု တော့ ဆိုစရာရှိပါ၏။ သို့သော်လည်း ဒါဟာ ကိုခန့်မျက်လုံးလား၊ ကိုပန် နကစ်မျက်လုံးလား မဝေခွဲတတ်တော့ပြီ။ မစိန်အောင်ကလည်း “သိနိုင်ဘူး ရှင့်” ဟု စိတ်ပျက်လက်ပျက် ညည်းသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တစ်နည်းအားဖြင့်တော့ သူသည် မြကြိုင်ကလေးကို သံယောဇဉ်တွယ်လျက် ရှိသည်။ သမီးကလေးလို၊ တူမကလေးလို စောင့်ရှောက်ချင်စိတ်တွေ ပိုသည်။

မစိန်အောင် သေဆုံးသွားပြီးသည့်နောက် သူသည် မြကြိုင်ကလေး ကိုပင် စိတ်သက်သာစရာပေးသည့် ကလေးမဟု ထင်ခဲ့လေသည်။ မြကြိုင်ကို ကြီးပွားစေချင်သည်။ သူ့အမေလို ထင်ရှားစေချင်သည်။ မြကြိုင်ကို ဇာတ်ထဲ မဝင်ခိုင်းဟု ကိုခန့်ကပြောလျှင် သူ မကျေမနပ်နှင့် ဖြစ်မိသည်။ သို့သော် လည်း ကလေးမကို သူ့အဖေက ကွယ်ရာမှာ မြောက်ပေးလျက် ရှိ၏။ ကောင်မလေးကို မင်းသားက သင်ပေးသည်။ သီချင်းအဆို အလှည့်ကို သင်ပေးသည်။ မြကြိုင်ကလေးမှာ ကိုပန်နကစ်အား နှိမ့်ချစွာ ခင်မင်လေရာ ကိုပန်နကစ်သည် မစိန်အောင်နှင့် ခင်မင်စဉ်ကလို မဟုတ်ဘဲ စိတ်ချစွာ ကိုယ့်ကိုယ့်ကိုယ် အထင်ကြီးစိတ်ကို မထိခိုက်စေရဘဲ ပျော်ရွှင်နိုင်လေသည်။ ထို့ကြောင့် ပညာကို မလျှို့ဝှက်ဘဲ သင်ပေးရသည်ကို နှမြောခြင်းလည်းမရှိဘဲ ကျေနပ်နေလေ၏။

ဩဘာသောင်း ထံကိုလည်း သူက လွတ်လိုက်ခြင်းပင်၊ တစ်ခါ